शमशोनपर्यंत पोहोचणे

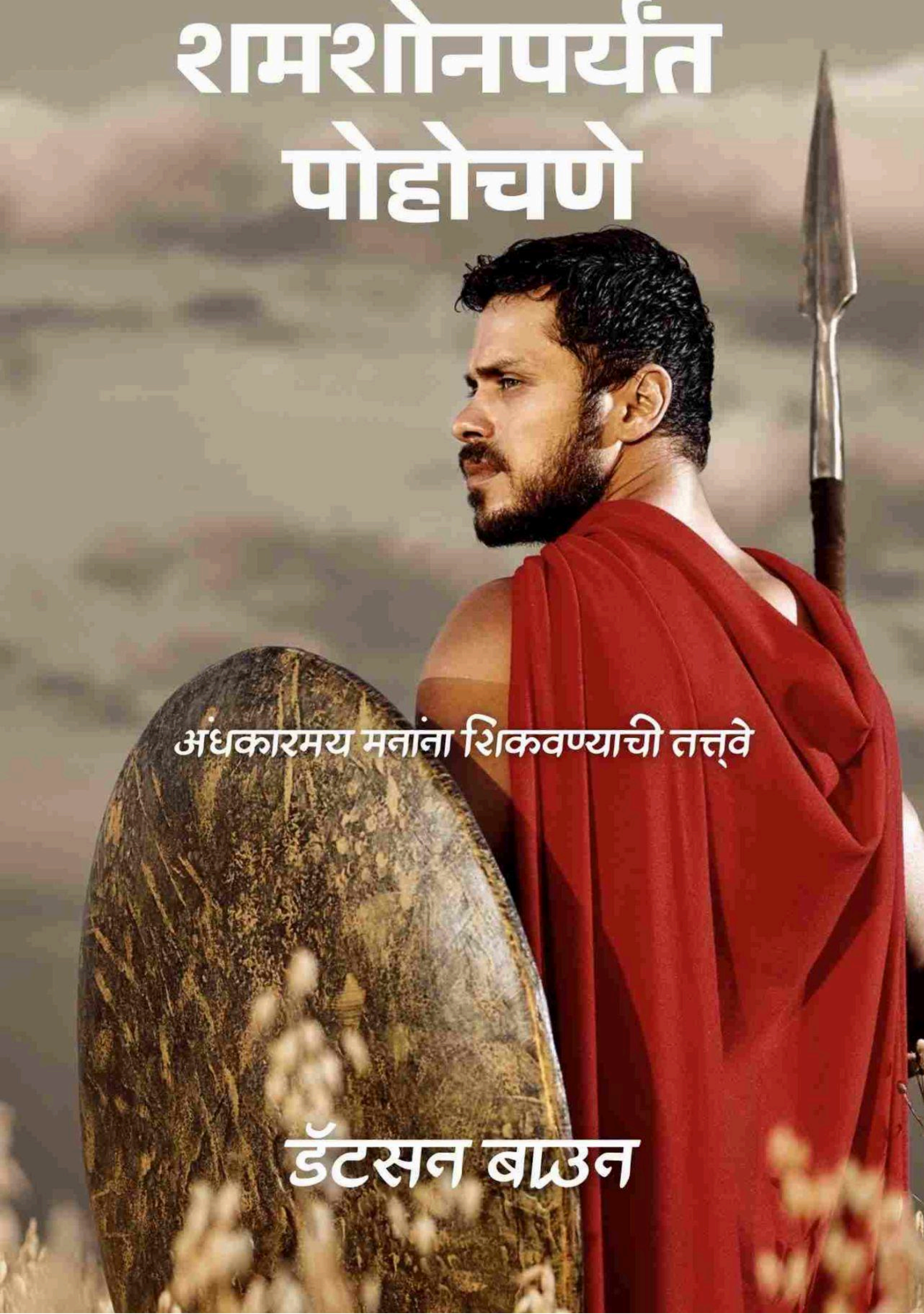

अंधकारमय मनांना शिकवण्याची तत्त्वे

डॅटसन ब्राउन

शमशोनपर्यंत पोहोचणे

अंधकारमय मनांना शिकवण्याची तत्त्वे

डॅटसन ब्राउन

जोडी जोन्स आणि करेन प्रिन्ससाठी

Maranathamedia.com

ऑगस्ट २०२५

ह्या पुस्तकाचे मराठी अनुवाद भाऊ जोएल एलिझाबेथ साळवी ह्यांनी केले आहे.
तसेच पुनर्वाचनासाठी भाऊ आदित्य वैद्य ह्यांनी मदत केली आहे

सामग्री

युद्धाचा प्रश्न..4
इस्राएली लोकांना शस्त्रे कुठून मिळाली?..5
पिता आपल्यावर विश्वास न ठेवणाऱ्या मुलांशी कसा वागतो?.............................. 8
युद्धखोर दृष्टीकोन घट्ट रूजतो..14
देव युद्धाच्या दृष्टिकोनातून इस्राएलाशी बोलतो.. 16
तुम्ही जसा न्याय करता, तसा तुमचाही न्याय होईल..19
इस्राएल राजाची मागणी करतो..22
कृपा वाढावी म्हणून आपण पाप करत राहावे काय?..26
शमशोनचा अधार्मिक विवाह आणि इस्रायलची नैतिक स्थिती...........................27
शमशोन जबड्याच्या हाडाने हजारांना मारतो... 30
देवाने ते केले आहे असे गृहीत धरून...33
शमशोनची योसेफाशी तुलना... 37

युद्धाचा प्रश्न

हा प्रश्न वारंवार उपस्थित होतो की जुन्या करारात दिसणारी आणि जणू देवाच्या संमतीने घडलेली सर्व हिंसा कश्यामुळे आहे? जेव्हा येशू म्हणतो, “तुमच्या शत्रूंवर प्रेम करा,” आणि शत्रूंवर प्रेम करणं म्हणजे नक्कीच त्यांना ठार मारणं नव्हे, तेव्हा आपण हे कसं समजून घ्यायचे? हा एक अत्यंत महत्त्वाचा प्रश्न आहे, आणि असा प्रश्न आपल्या मनात असावा, अशी देवाची इच्छा आहे. ‘देवाचा आत्मा शमशोनावर आला आणि मग त्याने एक हजार माणसे ठार मारली’ या कथेकडे वळण्याआधी मला काही मूलभूत तत्त्वे स्पष्ट करायची आहेत.

जेव्हा आपण युद्धांचा इतिहास आणि इस्राएली लोकांनी आपल्या सभोवतालच्या शत्रूंशी केलेल्या लढाया पाहतो, तेव्हा आपल्याला या समस्येच्या मूळ कारणापर्यंत पोहोचावे लागते. मिसरमधून बाहेर पडलेल्या इस्राएलीं लोकांबद्दल काही महत्त्वाच्या गोष्टी लक्षात ठेवायला हव्यात.

त्यांनी वारंवार असं गृहित धरलं की देव त्यांना वाचवणार नाही, किंवा अगदी त्यांना ठार मारू इच्छितो, जरी त्यांच्याकडे देव त्यांना मदत करत असल्याचे असंख्य पुरावे होते. त्यांनी त्याच्या योजनेवर विश्वास ठेवला नाही.

ते मोशेला म्हणाले, “मिसरात काय कबरा नव्हत्या म्हणून तू आम्हांला येथे रानात मरायला आणले? आम्हांला तू मिसरातून बाहेर आणले ते काय म्हणून? आम्ही तुला मिसरात नव्हतो का म्हणत की आम्ही आहोत ते ठीक आहोत. आम्हांला मिसरी लोकांची गुलामगिरी करीत राहू दे? येथे रानात मरून जावे त्यापेक्षा मिसरी लोकांच्या गुलामगिरीत राहणे परवडले असते.”

मोशे लोकांना म्हणाला, “भिऊ नका. स्थिर उभे राहा आणि परमेश्वर आज तुमचे जे तारण करील ते पाहा, कारण ज्या मिसरी लोकांना तुम्ही आज पाहत आहात ते पुन्हा कधीही तुमच्या नजरेस पडणार नाहीत. परमेश्वर तुमच्यासाठी लढेल; तुम्ही शांत राहा.” निर्गम १४:११-१४

या घटनेनंतर, ते विजयाचे गाणे गातात ज्यामध्ये "परमेश्वर युद्धाचा पुरूष आहे: परमेश्वर त्याचे नाव आहे." ही ओळ समाविष्ट आहे. इस्राएली लोकांना हे योग्यरित्या समजले काय? आपल्याला माहित आहे की देवाचे मार्ग आपले मार्ग नाहीत (यशया ५५:८-९), म्हणून जेव्हा तो युद्ध करतो तेव्हा ते आपण कसे युद्ध करतो त्यासारखे नसते. युद्धाने कनान जिंकण्याची देवाची योजना होती काय? आपण तलवारीने देवाची वचने पूर्ण करावीत अशी त्याची योजना आहे काय? इस्राएलला असे वाटले:

कनान मिळवण्यासाठी देव त्यांच्या प्रयत्नांसोबत कार्य करेल, याच्या सामर्थ्यावर त्यांनी विश्वास ठेवला नाही; परंतु आता मात्र त्यांनी दैवी मदतीशिवाय, फक्त स्वतःच्या शक्तीच्या जोरावर हे काम पूर्ण करण्याचा धाडसी प्रयत्न केला. “आम्ही परमेश्वराविरुद्ध पाप केले आहे,” त्यांनी हाक मारली; “आम्ही वर जाऊन लढू, जसे परमेश्वर आपला देव आम्हाला आज्ञा देतो.” (अनुवाद १:४१). पापामुळे ते इतके भयंकर आंधळे झाले होते. प्रत्यक्षात परमेश्वराने त्यांना “वर जाऊन लढा” असे कधीच सांगितले नव्हते. त्याचा हेतू हा नव्हता की त्यांनी युद्ध करून ती भूमी मिळवावी, तर त्याच्या आज्ञांचे काटेकोर पालन करून ती मिळवावी अशी त्याची इच्छा होती. (पीपी ३९२.३)

आज्ञापालन हीच खरी गुरुकिल्ली होती. त्यांच्या तारणासाठी कायदा किती आवश्यक आहे हे त्यांना समजायला हवे होते, आणि देव, आपला पिता, याला ओळखून व प्रेम करून त्यांनी त्या कायद्यावर प्रेम करायला हवे होते. यासाठी त्यांना स्वतःच्या पापीपणाची जाणीव होणे आवश्यक होते आणि आपल्याला ठाऊक आहे की ही गोष्ट मानवी मनासाठी सोपी नाही कारण “शारीरिक मन देवाविरुद्ध वैर धरते; ते देवाच्या कायद्याला अधीन होत नाही, आणि होऊही शकत नाही.” (रोमकरांस ८:७).

इस्राएली लोकांना देव दयाळू आहे, चांगला आहे आणि प्रत्यक्षात त्यांची काळजी घेणार आहे, यावर विश्वास नव्हता. अडचणीची पहिली चाहूल लागताच ते गृहित धरत की देव त्यांना शिक्षा करणार आहे. या अविश्वासामुळे त्यांनी अशा चुकांची मालिका केली ज्यामुळे त्यांच्या मनाला

पिढयान्पिढ्या एका खोट्या विचारसरणीची चौकट मिळाली, आणि त्यातच ते अडकून राहिले.

इस्राएली लोकांना शस्त्रे कुठून मिळाली?

जेव्हा इस्राएली मिसरमधून बाहेर पडले, तेव्हा त्यांच्या जवळ शस्त्रे नव्हती. ते प्रशिक्षित सैनिक नव्हते; ते एक सैन्य नव्हते. मग त्यांनी तलवार वापरण्यास सुरुवात कशी केली?

अशा प्रकारे परमेश्वराने त्या दिवशी मिसऱ्यांच्या हातातून इस्राएल लोकांना तारले आणि मिसरी लोक समुद्रतीरी मरून पडलेले इस्राएलांनी पाहिले. निर्गम १४:३०

इतिहासकार जोसेफस आपल्याला सांगतो की त्यांना ती शस्त्रे कशी मिळाली - लाल समुद्र पार करण्याच्या अद्भुत घटनेनंतर, इस्राएली लोकांचा पाठलाग करताना बुडालेल्या मिसरी सैनिकांची प्रेते किनाऱ्यावर येऊन लागली, आणि त्यांच्यापासून त्यांनी ती शस्त्रे मिळवली.

दुसऱ्या दिवशी मोशेने मिसरी लोकांची शस्त्रे गोळा केली, जी समुद्राच्या प्रवाहाने, आणि त्या प्रवाहाला अडथळा आणणाऱ्या वाऱ्याच्या जोराने, इब्री लोकांच्या छावणीत आणली गेली होती. आणि त्याने असा निष्कर्ष काढला की हेही दैवी कृपेनेच घडले असावे, जेणेकरून त्यांच्याकडे शस्त्रांची उणीव भासू नये. मग त्याने इब्री लोकांना ती शस्त्रे धारण करण्याची आज्ञा दिली आणि त्यांना सीनाय पर्वताकडे नेले, देवाला बलिदान अर्पण करण्यासाठी आणि लोकांच्या तारणासाठी अर्पणे सादर करण्यासाठी जसे त्याला आधीच करण्याची आज्ञा दिली गेली होती. – जोसेफस, अँटिक्विटीज ऑफ द ज्यूस,

त्या दिवशी इस्राएली लोकांनी एक फार गंभीर चूक केली, जेव्हा त्यांनी मरण पावलेल्या मिसरी सैनिकांच्या मृतदेहांवरील शस्त्रे घेण्याचा निर्णय घेतला. त्यांनी असा विचार करायला हवा होता की "आपण सैनिक नाही, आपल्याला शस्त्रांचा वापर कसा करायचा ते माहित नाही. परमेश्वर आपल्याला आजवर घेऊन आला आहे आणि आपल्याला कधीही स्वतः लढण्याची वेळ न येता देवाने आपल्याला वाचवले आहे. देवाने आपल्याला कनान देण्याचे वचन दिले आहे, आणि तोच ते आपल्याला देईल, तेदेखील आपल्या हातून कोणाचाही जीव न घेता."

परंतु देवावरचा अविश्वास आणि हा समज की तो कधीही त्यांना सोडून देईल आणि स्वतःचं रक्षण स्वतः करायला भाग पाडेल, यामुळे इस्राएली लोकांनी असा विचार केला की "नंतर पश्चात्ताप करण्यापेक्षा सावध राहणं चांगले." चला, या तलवारी आपण घेऊ या, फक्त काही घडलं तर. कारण, देव "युद्ध करणारा पुरुष" नाही काय? देवाने त्यांना इतक्या चमत्कारिक पद्धतीने वाचवल्यानंतरही त्यांच्या अंतःकरणात अविश्वास होता, हे आपल्याला माहीत आहे.

मग एलीम येथून कूच करून इस्राएल लोकांचा सर्व समुदाय मिसर देशातून निघाल्यावर दुसऱ्या महिन्याच्या पंधराव्या दिवशी एलीम आणि सीनाय ह्यांच्यामधल्या सीन रानात येऊन पोहचला. त्या रानात इस्राएल लोकांच्या सर्व मंडळीने मोशे व अहरोन ह्यांच्या संबंधाने कुरकुर केली.

इस्राएल लोक त्यांना म्हणू लागले की, "आम्ही मिसर देशात मांसाच्या भांड्याभोवती बसून भरपूर जेवत होतो तेव्हा आम्हांला परमेश्वराच्या हातून मरण आले असते तर पुरवले असते; पण ह्या सर्व समुदायाला उपासाने मारावे म्हणून तुम्ही आम्हांला ह्या रानात आणले आहे." निर्गम १६:१-३

मिसरमधील त्या महान अद्भुत चिन्हे आणि चमत्कारांनी भरलेल्या संकटांना अवघे सव्वा-दोन महिने झाले होते, आणि तरीही इस्राएली लोक असा विचार

करत होते की देव त्यांना मदत करणार नाही. त्यामुळेच स्वतःच्या बचावासाठी तलवारी घेण्याचा त्यांचा निर्णय काही आश्चर्यकारक नव्हता! देवाने त्यांना खायला आकाशातून मान्ना दिला होता, पण तरीही ते त्यांच्यासाठी पुरेसे नव्हते. परिस्थिती अशी झाली की, पाणी नसल्यामुळे त्यांनी मोशेला दगडांनी ठार मारायचे ठरवले. बायबलमध्ये कुठेही असे लिहिले नाही की त्यांनी पाण्यासाठी प्रार्थना केली. त्यांनी मोशेला त्यांच्या वतीने प्रार्थना करण्यासही सांगितले नाही. त्यांनी आपोआपच असे गृहित धरले की देव त्यांना मारू इच्छितो. तेव्हा मोशेने खडकावर प्रहार केला जो ख्रिस्ताचे प्रतीक होता आणि त्यातून त्यांना पाणी मिळाले.

मोशेने त्या ठिकाणाचे नाव मस्सा आणि मरीबा (मोह) (चिडवणे/भांडण) असे ठेवले, कारण इस्राएल लोकांनी तेथे कलह केला आणि “परमेश्वर आमच्यामध्ये आहे किंवा नाही” असे म्हणून परमेश्वराची परीक्षा पाहिली. अमालेकाबरोबर युद्ध मग अमालेक येऊन रफीदीम येथे इस्राएल लोकांशी लढू लागला. निर्गम १७:७

याच अविश्वास दाखवणाऱ्या घटनेनंतर लगेच इस्राएलाने मानवी बनवलेल्या शस्त्रांनी आपली पहिली लढाई लढली. अमालेकाने इस्राएलवर हल्ला केला, आणि इस्राएलाने देवावर सोपवण्याऐवजी स्वतःच्या शक्तीवर विश्वास ठेवून लढाई करण्याचे ठरवले. पण इस्राएल युद्धात प्रशिक्षित नव्हते. मग देवाने काय करावे? आपल्या लोकांना, कारण ते त्याचे मार्ग समजत नाहीत आणि मूर्ख मुलांसारखे वागत आहेत म्हणून, सोडून द्यावे काय? देव असा आहे काय?

नाही! देवाने पुन्हा एकदा या प्रसंगाचा उपयोग त्यांना त्याच्यावर अवलंबून राहायला शिकवण्यासाठी, त्यांना त्याच्याकडे परत आणण्यासाठी केला. त्याने त्यांच्या युद्धातील यशाचे कारण मोशेचे हात वर असणे, आणि अपयशाचे कारण मोशेचे हात खाली जाणे, असे दाखवले. देवाने त्यांच्या त्याच्याविषयी असलेल्या चुकीच्या समजुतींमधूनच काम करत, त्यांना आज्ञापालन शिकवण्याचा प्रयत्न केला. त्याने जे दिसत होते त्याचा उपयोग करून, जे दिसत नव्हते त्यावरील त्यांचा विश्वास वाढवण्याचा प्रयत्न केला.

देवाला माहीत होते की फक्त आज्ञापालनानेच त्यांना जीवन आणि शांती मिळू शकेल, आणि फक्त देवाच्या आज्ञांचे पालन करून मिळालेल्या जीवन आणि शांतीच्या अनुभवातूनच ते त्याच्यावर विश्वास, आणि श्रद्धा ठेवतील. जर देवाने फक्त एवढ्यामुळे की त्यांनी युद्धाचा मार्ग निवडला, त्यांना पूर्णपणे सोडून दिले असते, तर ते कधीच हे समजले नसते. ही गोष्ट देवाने माणसाशी केलेल्या समायोजनाच्या त्या अत्यंत महत्त्वाच्या तत्त्वाशी येऊन भिडते, जे ‘शिकाराचे उदाहरण’ यातून सुंदररीत्या स्पष्ट केले आहे.

पिता आपल्यावर विश्वास न ठेवणाऱ्या मुलांशी कसा वागतो?

फ्रेड रायटने आपल्या Behold Your God या पुस्तकात या द्विधा अवस्थेचं एक अत्यंत प्रभावी उदाहरण दिलं आहे. यामुळे मला देवाला कसं वाटलं असेल याची खोल जाणीव झाली. आणि देवभक्त पालकांच्या इच्छेविरुद्ध, जगाचा प्रभाव मुलांवर पडत असलेल्या कोणत्याही परिस्थितीत हे उदाहरण तितकंच लागू होते.

“कल्पना करा एक लहानसं गाव आहे, जे अशा भागात वसलेलं आहे जिथे अस्वल, हरणं, डोंगरामधील बकऱ्या, आणि विविध प्रकारची मोठी वन्य मांजरे विपुल प्रमाणात सापडतात. अपेक्षेप्रमाणे, गावातील बहुतेक पुरुष हे उत्साही शिकारी आहेत एखादा शिकार मिळण्याची संधी ते कधीही सोडत नाहीत. बंदुका घेऊन ते जंगलात किंवा डोंगरात प्राण्यांचा जीव घ्यायला निघतात.

पण एक माणूस मात्र वेगळाच होता. त्याच्या हृदयात देवाचे प्रेम होते, आणि जंगलात व पर्वतात राहणाऱ्या त्या सुंदर प्राण्यांचा जीव घेणं त्याच्या स्वभावाच्या पूर्णपणे विरुद्ध होते. त्यामुळे रक्ताच्या साहसासाठी इतर पुरुषांच्या सोबत तो कधीही जाताना दिसला नाही.

त्या पुरुषांना मात्र हा विचित्र माणूस पटत नसे. ते त्याला आपल्या गटात सामील करण्याची एकही संधी सोडत नसत. एकदा तर त्यांनी त्याच्या वाढदिवसानिमित्त त्याला एक देखणी शिकारी बंदूक विकत घेतली. पण ख्रिस्ती नम्रतेने त्याने ती भेट सौम्यपणे नाकारली.

हे अर्थातच त्या पुरुषांना मनापासून न पटल्यामुळे त्यांनी त्याच्यावर आणखी दबाव आणायला सुरुवात केली. तरीदेखील, वर्षानुवर्षं त्याच्या वागण्यात काहीही बदल झाला नाही. शिकार करण्यासाठी तो फक्त एक चांगला कॅमेरा बाळगायचा इतकंच त्याचं 'शस्त्र' होते.

या माणसाला एक देखणा मुलगा होता, ज्याला तो शिकाऱ्यांच्या प्रभावापासून जपण्यासाठी फारच काळजी घेत होता. त्याच्यात वन्यजीवांबद्दलची स्वतःसारखीच प्रेमभावना निर्माण व्हावी म्हणून तो सतत प्रयत्नशील होता. आणि त्याला आनंद होता की यात तो यशस्वी ठरत आहे. अशा प्रकारे वडील आपल्या मुलाला शिकाऱ्यांच्या मार्गाऐवजी स्वतःच्या मार्गाने चालावे अशी इच्छा ठेवून प्रयत्न करत होता.

पण तरीही वडिलांनी मुलाचे स्वातंत्र्य कधी हिरावून घेतले नाही. जेव्हा तो तारुण्याच्या उत्तर टप्प्यात पोहोचला, तेव्हा तो स्वतःच्या जबाबदारीवर जगू लागला आणि वडिलांच्या थेट नियंत्रणाखाली किंवा शिस्तीत राहिला नाही. त्याच वेळी त्याला काही आठवडे घरापासून दूर राहण्याचे एक निमंत्रण आले. नवीन प्रदेश पाहण्याची उत्सुकता असल्यामुळे त्याने ते निमंत्रण आनंदाने स्वीकारले."

ही शिकाऱ्यांनी रचलेली एक चतुर योजना होती. त्यांनी आपल्या मुलांनाही सोबत नेले होते. त्यांना आशा होती की, एकदा हा मुलगा आपल्या वडिलांपासून दूर गेला की, त्यांच्या मुलांचा त्याच्यावर अधिक प्रभाव पडेल. त्या मुलांनी त्याला फक्त एकदाच शिकार करून पाहण्याची विनंती केली फक्त अनुभव घेण्यासाठी की त्याला ती कशी वाटते.

त्याला वाटलं की, शिकारीचा हा व्यवसाय एकदा प्रत्यक्ष पाहण्यात काही वाईट होणार नाही, म्हणून तो त्यांच्यासोबत गेला. सुरुवातीला त्याची प्रतिक्रिया नकारात्मक होती. पण त्या आव्हानात, थरारात आणि रोमांचात काहीतरी असं होतं की, त्याला ते आपल्याकडे खेचून घेत होते. आणि थोड्याच वेळात तो एक उत्साही आणि समर्पित शिकारी बनला.

तो क्रीडा सामानाच्या दुकानात गेला, तिथे एक सुंदर, अत्यंत कुशलतेने बनवलेली बंदूक निवडली, आणि काही दिवसांतच ती घेऊन आपल्या स्तब्ध आणि खिन्न झालेल्या वडिलांसमोर आला.

त्याने आपली निवड केली होती, आणि आता वडिलांसमोर अशी परिस्थिती उभी राहिली होती ज्याला प्रतिसाद द्यावाच लागणार होता. आता या घटनाक्रमाशी आपलं नातं ते कसं ठेवणार? हे स्पष्ट होते की, त्या तरुणाने आपल्या आयुष्यात असा मार्ग निवडला होता जो वडिलांच्या आणि देवाच्या मार्गांच्या पूर्णपणे विरुद्ध होता.

मुलाच्या वडिलांसाठी तसेच देवासाठी समोर काही पर्याय होते.

१. मुलाला नाकारणे.

पहिला पर्याय म्हणजे मुलाला नाकारणे म्हणजे त्याला घरात प्रवेश न देणे आणि त्याने स्वतःचा वेगळा मार्ग घ्यावा अशी अट घालणे. यासाठीचे औचित्य असं असू शकले की, वडिलांचे आणि मुलाचे तत्त्व कधीच एकत्र येऊ शकत नाहीत.

२. त्याला जबरदस्तीने शरण आणणे.

दुसरा मार्ग म्हणजे बळाचा वापर करून मुलाला वडिलांच्या इच्छेनुसार आणि मार्गांनुसार शरण आणणे. पण हे दोन कारणांमुळे योग्य नव्हते. पहिलं म्हणजे, तो तरुण आता मोठा झाला होता, त्यामुळे वडिलांना हवा तसा परिणाम साधणं तसंही अशक्य होते. आणि दुसरं म्हणजे, जसं देवाच्या

स्वभावात नाही, तसंच या वडिलांच्या स्वभावातही बळाचा वापर करणं नव्हते . त्यांच्यासाठी, जशी देवासाठी, केवळ तीच सेवा स्वीकारार्ह होती जी एका शिकलेल्या, प्रेमाने भरलेल्या अंत:करणातून उगम पावते.

३. समस्येकडे दुर्लक्ष करणे.

तिसरा पर्याय असा होता की या बदलाकडे शांतपणे दुर्लक्ष करणे जणू ती बंदूक कधी घरात आलीच नव्हती, असं भासवणे आणि प्रत्यक्षात सगळं बरोबर नसतानाही सर्व काही ठीक असल्यासारखं वागणे. पण हा मार्ग योग्य नव्हता, कारण पापाकडे दुर्लक्ष करता येत नाही. प्रेम असो किंवा न्याय, दोघांपैकी कुणीही त्याला परवानगी देणार नाही. अन्याय नेहमी लक्ष मागतोच. त्याला प्रतिसाद मिळणारच तो प्रतिसाद प्रेमाच्या तारक स्पर्शाचा असो किंवा विनाशकारी द्वेषाच्या सूडभावनेचा असो.

हे सर्व पर्याय विचारात घेऊन आणि नाकारल्यानंतर, या देवभक्त माणसाकडे काय करण्याचा पर्याय उरला होता? देव अशाच परिस्थितीत काय करेल?

सर्वात आधी, मुलाच्या वडिलांना हे स्पष्ट जाणवले की, त्याच्या मुलाने स्वतःला, इतर माणसांना, पाळीव जनावरांना आणि वन्य प्राण्यांना मोठ्या धोक्यात टाकले आहे. तो अजून अनुभवहीन आणि अप्रशिक्षित बंदूकधारी असल्यामुळे, त्याला काही गोष्टी शिकणे अत्यंत आवश्यक होते:

- लक्ष्याच्या पलीकडे पाहण्याची आवश्यकता जेणेकरून गोळीच्या रेषेत कुठेही इमारती, माणसं किंवा शेतातील जनावरं नसतील याची खात्री करता येईल.
- शस्त्र सुरक्षितपणे कसं वाहून न्यायचे आणि कुंपणातून जाताना ते कसं हाताळायचे जेणेकरून, अनेकांच्या बाबतीत जसं झाले आहे तसं, त्याने स्वतःला किंवा आपल्या मित्रांना गोळी घालू नये.
- रिकोशेचा (गोळी उडून परत येण्याचा) किती भयानक परिणाम होऊ शकतो जो मूळ लक्ष्याच्या उजवीकडे किंवा डावीकडे दूरवर असलेल्या जीवांनाही धोक्यात आणतो.
- शिकार करताना प्राण्याच्या इतक्या जवळ जाणं की, केवळ त्याला जखमी

करून तो रांगत रांगत लांब जाऊन दीर्घकाळ यातना सहन करावा लागेल, अशी शक्यता कमी व्हावी.

अशा आणि यासारख्या इतरही गोष्टी त्याला शिकवता आल्या असत्या ज्यामुळे त्याने केलेल्या निवडीमुळे स्वतःलाही आणि इतरांनाही होणारे सर्वात गंभीर परिणाम टाळता आले असते.

वडिलांना जरी त्या तरुणाला बंदूक घेण्यापासून वाचवता आले नसते, तरी जर संधी दिली गेली, तर त्या गंभीर परिणामांपासून त्याला वाचवण्यासाठी आवश्यक ते शिक्षण ते नक्की देऊ शकले असते. अगदी वन्य प्राण्यांनाही या तारक सेवेचा फायदा झाला असता कारण त्यांना मृत्यूपासून वाचवता आले नसते, पण वेदनादायक आणि प्रदीर्घ मृत्यूपासून मात्र नक्कीच वाचवता आले असते.

जसा देवाचा आणि त्याच्यासोबत चालणाऱ्यांचा प्रतिसाद नेहमीच तारक प्रेमाचा विस्तार असतो, तसा वर सुचवलेल्या पर्यायांपैकी फक्त एकच मार्ग असा आहे जो प्रभू किंवा या वडिलांनी स्वीकारला असता. देव हा स्वभावतःच तारणारा आहे. तसेच या उदाहरणातील वडीलसुद्धा आहेत. जेव्हा देवाला एखाद्या क्षेत्रात लोकांना वाचवण्यापासून अडथळा निर्माण होतो, तेव्हाही तो उरलेल्या इतर मार्गांनी आपल्या तारणाच्या शक्तीचा वापर करतच राहतो.

म्हणूनच, जेव्हा मुलाच्या वडिलांना हे समजले की दीर्घकाळ चाललेल्या त्यांच्या प्रयत्नांनंतरही त्या तरुणाला शस्त्र हाती घेण्यापासून वाचवण्याचे त्यांचे ध्येय अखेर अपयशी ठरले आहे, तेव्हा त्यांनी हेही ओळखले की मुलाने केलेल्या निवडीचे सर्वात वाईट परिणाम टाळण्यासाठी अजूनही बरेच काही करता येऊ शकते. त्यामुळे, दुःख मनात असतानाही आणि कोमल पण सन्मानपूर्वक वागणे ठेवत, वडिलांनी आपल्या मुलाला एकांतात नेले आणि त्याच्याशी बोलले. त्यांनी मुलाने निवडलेला मार्ग पाहून झालेले आपले दुःख व्यक्त केले, पण त्याचबरोबर त्याला ही खात्री दिली की त्याचा हा निर्णय ते पूर्णपणे मान्य करतील.

त्यांनी सौम्यपणे सुचवले की अशा शस्त्राच्या वापराशी काही गंभीर धोके जोडलेले आहेत, आणि त्या धोक्यांपासून तो फक्त काही विशिष्ट खबरदारी स्वीकारून आणि त्यांचे काटेकोर पालन करूनच सुरक्षित राहू शकतो. वडिलांनी हेही स्पष्ट केले की त्याला अपघातांपासून वाचवण्यासाठी या बाबतीत काळजीपूर्वक मार्गदर्शन करण्यास ते सदैव तयार आहेत.

मुलाला हे पाहून दिलासा वाटला की त्याचे वडील त्याच्यावर संतापाने झडप घालत, अग्नीसारखी कठोर निंदा करत हल्ला करत नाहीत. त्यामुळे तो अशा दबावाचा प्रतिकार करण्यासाठी सज्ज राहिला नाही. उलट, त्याने शिकण्याची तयारी व्यक्त केली. असं करताना त्याने मानवी स्वभावातील त्या विचित्र प्रवृत्तीचे दर्शन घडवले ज्यात माणसं विश्वासाच्या उच्च पातळीशी संबंधित बाबींमध्ये देवाचे पालन करण्यास अनिच्छुक असतात, पण खालच्या पातळ्यांवर मात्र त्याच्या सल्ल्याचे पालन करण्यास तयार होतात.

उदाहरणार्थ, इस्राएली लोक तलवार पूर्णपणे बाजूला ठेवून देवावर संपूर्ण विश्वास ठेवण्यासाठी तयार नव्हते, परंतु तिचे दुष्परिणाम कमी करण्यासाठी आखलेल्या मर्यादांबाबत त्याचे सल्ले त्यांनी मान्य केले आणि त्यानुसार वागले. त्याचप्रमाणे, ज्या मुलाने शस्त्रांचा संपूर्ण त्याग करण्याबाबत आपल्या वडिलांचे तत्त्व सोडून दिले होते, तो त्यांच्या वापराबाबत वडिलांच्या सल्ल्याचा आदर करण्यास मात्र तयार होता.

म्हणून वडिलांनी प्रशिक्षण सत्र सुरू करताना हे ठामपणे अधोरेखित केले की, आता ते जे काही करणार किंवा सांगणार आहेत, त्याचा कुठल्याही प्रकारे असा अर्थ होत नाही की त्यांच्या विचारांमध्ये किंवा भूमिकेत काही बदल झाला आहे.

देवही, आपल्या मुलांनी विध्वंसाची शस्त्रे उचलण्याचा निर्धार केल्यामुळे, अशाच स्थितीत सापडला आहे. त्यानेही अत्यंत गंभीर इशारा दिला आहे की, आपल्या मुलांनी निवडलेल्या गोष्टींचे सर्वात वाईट परिणाम टाळण्यासाठी त्याचे जे प्रयत्न सुरू आहेत, त्याचा अर्थ असा अजिबात नाही की त्याच्यामध्ये काही बदल झाला आहे जरी त्याच्या कृतींचा अर्थ लोकांनी चुकीचा लावला असेल किंवा लावतात.

“कारण मी परमेश्वर आहे, मी बदलणारा नाही” (मलाखी ३:६)

“येशू ख्रिस्त काल, आज व युगानुयुग सारखाच आहे.” (इब्री १३:८)

“ज्याला विकार नाही व जो फिरण्याने छायेत जात नाही” (याकोब १:१७)

माणसांना हे माहीत असूनही की, पाप जगात येण्याआधी देवाने कधीही नाश केला नाही, आणि देवाने स्वतःबद्दल स्पष्टपणे आणि गंभीरपणे हे जाहीर केले असूनही की त्याच्यामध्ये कधीही बदल झाला नाही, तरीही माणसे त्याच्या अखंड वाचविण्याच्या प्रयत्नांकडे असा दृष्टीकोन ठेवतात, जणू तो माणसासारखाच झाला आहे. (स्तोत्र ५०:२१)

आपल्या कथेतल्या वडिलांना मुलाला “दयाळू हत्यारा” कसा व्हावा हे शिकवण्यासाठी स्वतःची पद्धत बदलण्याची काहीच गरज नव्हती. त्याचप्रमाणे, इस्राएली लोक तलवारीचे निर्दयी वापरकर्ते होऊ नयेत म्हणून त्यांना वाचवण्यासाठी देवालाही आपली पद्धत बदलण्याची गरज नव्हती. त्यांच्यापैकी कुणीही जीव घेत नव्हते. ते फक्त जीव वाचवण्याच्या हेतूने प्रयत्न करत होते. आणि जेव्हा जीव वाचवणे शक्य राहिले नाही, तेव्हा त्यांनी शक्य तितक्या यातनांपासून वाचवण्याचा प्रयत्न केला.

आता कल्पना करा त्या गावकऱ्यांपैकी एक, जो वडिलांना बदलवण्यासाठी सर्वात जास्त हट्ट करत होता, तो याच प्रशिक्षण सत्रादरम्यान रस्त्यावरून खाली आला. इतक्या अंतरावरून की, नेमकं काय बोललं जातंय ते त्याला ऐकू येत नव्हते, त्याने वडिलांना मुलाला बंदुकीचे प्रशिक्षण देताना पाहिले.

आता हा माणूस कोणता अंदाज लावेल? आणि तो काय निष्कर्ष काढेल?

त्याच्याकडे कधीही पित्याचा आत्मा नव्हता, त्यामुळे तो त्यांना समजू शकला नाही. त्यामुळे वडील काय करत आहेत याचे योग्य आकलन करणे त्याच्यासाठी अशक्यच होते. उलट, त्याने जे पाहिले त्याचा तो निश्चित असा अर्थ लावेल की, वडिलांमध्ये बदल झाला आहे आणि त्याला त्याचा ठोस पुरावाच मिळाल्याचा त्याला विश्वास बसेल.

तो पाहणारा माणूस, वडिलांनी आपले विचार बदलल्याची बातमी आपल्या शिकारी सहकाऱ्यांना सांगण्यासाठी क्षणाचाही विलंब केला नसेल. त्याने त्यांना सांगितले असेल की आता वडील त्यांच्याच गटातील झाला आहेत म्हणजे एक बंदूकधारी. आणि आपल्या अविश्वासू श्रोत्यांना पुरावा म्हणून त्याने सांगितले असेल की त्याने स्वतः वडिलांना मुलाला बंदूक हाताळण्याचे प्रशिक्षण देताना पाहिले आहे.

वडिलांच्या कृतींबद्दलचा त्याचा अहवाल प्रत्यक्षात खरा असला, कारण नेमके तेच त्याने पाहिले होते, तरीही त्या पुराव्यांवरून त्याने काढलेले

निष्कर्ष हे मात्र सत्याच्या विरुद्ध होते.

जसा त्या वडिलांचा गैरसमज झाला, तसाच देवाचाही झाला आहे.

– Behold Your God, एफ. टी. राईट (१९७९), पृष्ठे ३२८-३३३

तुम्हाला या वडील आणि मुलाच्या गोष्टीत, आणि देवाला त्याच्या लोकांनी घेतलेल्या निर्णयांच्या प्रकाशात त्यांच्याशी वागावे लागल्याच्या परिस्थितीत, यातील समानता दिसते काय? मनुष्य पापात फार खोलवर पडला आहे, आणि त्याच्या मनात असे विचार घट्ट बसले आहेत जे सहजासहजी बदलत नाहीत. आपण ज्या जगात राहतो ते आपल्या विचार करण्याच्या प्रत्येक अंगावर परिणाम करते आपली न्यायाबाबतची समज, कायद्याबाबतची समज, यश, दुष्टता आणि धार्मिकता याबद्दलचे आपले विचार हे सर्व दूषित झाले आहेत. यामध्ये आपण देवाला कसे पाहतो हे समाविष्ट आहे.

युद्धखोर दृष्टीकोन घट्ट रूजतो

देव आपल्या लोकांसाठी, ज्यांना त्याने मिसरमधून बाहेर काढले आहे, त्यांची फारच काळजी करतो (किंवा बायबलमध्ये नेहमी म्हटल्याप्रमाणे, हेवा करतो). त्याला ठाऊक आहे की मिसरमध्ये राहिल्यामुळे त्यांच्या विचारसरणीवर खोलवर परिणाम झाला आहे, आणि त्यांच्या चुकीच्या विचारांमुळे त्यांना मोठ्या संकटांत आणि अडचणीत जावे लागणार आहे. देवाकडे एक योजना आहे. त्याला ठाऊक आहे की इस्त्राएली त्याच्यापासून घाबरलेले आहेत, तरीसुद्धा त्याला त्यांच्याकडे त्यांच्या कल्पनेतील त्याच स्वरूपात यावे लागेल; अन्यथा ते त्याला घाबरणार आणि सन्मान देणार नाहीत हे देव लोकांना घाबरवू इच्छितो म्हणून नाही, तर कारण जर ह्या लोकांनी जगाचा सृष्टीकर्ता आणि आधारकर्ता म्हणून त्याचे भय आणि त्याला सन्मान देत नसले, तर ते त्यांच्या कल्पनेतील मूर्तींना घाबरतील आणि सन्मान देतील, ज्यामुळे त्यांचेच नुकसान होईल. आपल्याकडून

त्याच्याकडे आणि त्याच्या नियमांकडे दुर्लक्ष होताना पाहून देवाला वेदना होतात, कारण अशा दुर्लक्षाचा परिणाम भविष्यात आपल्यालाच त्रास देणारा ठरणार आहे.

मेघगर्जना होत आहे, विजा चमकत आहेत, कर्ण्याचा नाद होत आहे आणि पर्वतातून धूर चढत आहे असे सर्व लोकांच्या दृष्टीस पडले तेव्हा त्यांचा थरकाप झाला व ते दूर उभे राहिले, आणि मोशेला म्हणाले, “आमच्याशी तूच बोल, म्हणजे आम्ही ऐकू; देव आमच्याशी न बोलो, तो बोलला तर आम्ही मरू.” तेव्हा मोशे लोकांना म्हणाला, “भिऊ नका. कारण तुमची परीक्षा पाहावी आणि त्याचे भय तुमच्या मनात राहून तुम्ही पाप करू नये ह्यासाठी देव आला आहे. लोक दूर उभे राहिले, पण देव निबिड अंधकारात होता, तिकडे मोशे गेला. निर्गम २०: १८-२१

कल्पना करा, देवाचे ते वचन जे आपल्यासाठी जीवन आहे, तेच ते मृत्यू आणणारे आहे असे समजतात! ते देवावर प्रेम करणार नाहीत, पण निदान त्याला घाबरतील काय? नाही, तसे होत नाही, कारण थोड्याच वेळात ते एक सोन्याचे वासरू तयार करतात आणि मोशे त्यांच्या समोर दहा आज्ञा फोडतो. या टप्प्यावर, ज्यांना ही कथा माहीत नाही, ते समजतील की देव इस्राएली लोकांना नाकारेल. पण देवाकडे त्यांचे प्रेम मोशेद्वारे परत जिंकण्याची योजना आहे.

सर्व संकटांतून देव मोशेचे हृदय नम्र करतो. तो मोशेकडून आपल्या लोकांसाठी विनंती करून घेतो, आणि त्यामुळे मोशेला देवाच्या दयेचे अधिक सखोल दर्शन घडते. तो मोशेला आपला स्वभाव दाखवतो “दयाळू व कृपाळू, संयमी...” (निर्गम ३४:६). मोशे तारणाच्या योजनेचे दर्शन घेतो आणि पापांची क्षमा मिळावी व नियम आपल्या अंतःकरणात लिहिला जावा म्हणून आपला पुत्र देण्यात देवाचा चांगुलपणा ओळखतो. मग देव मोशेला हे सुंदर शुभवर्तमान इस्राएली लोकांपर्यंत पोहोचवण्यासाठी पाठवतो. पण त्यानंतर काहीतरी अत्यंत निराशाजनक घडते.

मग मोशे सीनाय पर्वतावरून उतरला; आणि तो साक्षपटाच्या दोन्ही पाट्या

हातात घेऊन पर्वतावरून उतरून येत असता परमेश्वराशी संभाषण केल्यामुळे आपल्या चेहऱ्यातून तेजाचे किरण निघत आहेत ह्याचे त्याला भान नव्हते. मोशेच्या चेहऱ्यातून तेजाचे किरण निघत आहेत असे अहरोनाने व सर्व इस्राएल लोकांनी पाहिले तेव्हा ते त्याच्याजवळ जायला भ्याले. मोशेने त्यांच्याशी बोलणे संपवल्यावर आपल्या तोंडावर आच्छादन घातले; निर्गम ३४: २९-३०,३३

जेव्हा मोशे देवाबरोबर डोंगरावर बंदिस्त होता, तेव्हा आदामाच्या पतनापासून सुरू झालेली तारणाची योजना त्याला अत्यंत प्रभावी आणि स्पष्ट रीतीने दाखवण्यात आली. त्यावेळी त्याला समजले की इस्त्राएलाच्या संततीच्या प्रवासाचे मार्गदर्शन करणारा तोच देवदूत देहधारी म्हणून प्रगट होणार आहे. देवाचा प्रिय पुत्र, जो पित्याशी एक होता, तो सर्व लोकांना, जे त्याच्यावर विश्वास ठेवतील आणि त्याच्यावर भरोसा करतील, त्यांना देवाशी एक करणार होता. मोशेने बलिदान अर्पणांचा खरा आणि खोल अर्थ ओळखला. ख्रिस्ताने मोशेला सुवार्तेची योजना शिकवली, आणि ख्रिस्तामधून प्रगट झालेल्या सुवार्तेच्या तेजाने मोशेच्या चेहऱ्यावर असा प्रकाश झळकला की लोक त्याच्याकडे पाहू शकले नाहीत.

मोशेला स्वतःलाच आपल्या चेहऱ्यावर प्रतिबिंबित होत असलेल्या त्या तेजाची काहीच जाणीव नव्हती, आणि तो का जवळ येताच इस्त्राएलाची मुले त्याच्यापासून पळून जातात हे त्याला समजले नाही. त्याने त्यांना जवळ बोलावले, पण त्यांनी त्या गौरवाने उजळलेल्या चेहऱ्याकडे पाहण्याची हिंमत केली नाही. जेव्हा मोशेला समजले की लोक त्याच्या चेहऱ्याकडे त्याच्या गौरवामुळे पाहू शकत नाहीत, तेव्हा त्याने आपल्या चेहऱ्यावर एक पडदा झाकला. (ST, 14 मार्च 1878)

इस्त्राएली लोकांनी तो प्रकाश नाकारला. ते देवाचा खरा स्वभाव सहन करू शकले नाहीत, आणि त्यांनी मोशेला आपल्या चेहऱ्यावर पडदा घालण्याची विनंती केली. त्यांनी देवाची महिमा, म्हणजेच त्याचा स्वभाव, नाकारला. त्यांनी असा पक्का निर्णय घेतला की ते देवाशी थेट बोलणार नाहीत किंवा त्याला जसा तो खरा आहे तसा ओळखणार नाहीत म्हणजे असा स्वभाव

असलेला देव, जसा त्याचा पुत्र येशूने पृथ्वीवरील आपल्या आयुष्यात दाखवून दिले होते. इस्त्राएली लोकांनी मनाशी ठरवले होते की ते कनान स्वतःच्या कार्याने घेतील. ते कायद्याची अक्षरशः अंमलबजावणी करतील, पण आत्म्याचा अर्थ पाळणार नाहीत. मग आता देव त्यांना दूर करणार होता काय? नाही, तो त्यांच्या निवडलेल्या मार्गावर त्यांच्यासोबत चालणार होता आणि त्यांच्या मार्गातील चुकांची जाणीव करून देण्यासाठी आणि त्यांनी आपले मार्ग बदलावेत म्हणून त्यांना सतत बोलावत राहणार होता. अशा प्रकारे इस्त्राएल राष्ट्राचा तो दु:खद इतिहास सुरू होतो.

देव युद्धाच्या दृष्टिकोनातून इस्राएलाशी बोलतो

इस्त्राएली लोकांनी युद्धाचा मार्ग निवडला होता, आणि आता त्यांच्या इतिहासाची धुरा त्यावरच फिरणार होती. ते विविध प्रकारच्या चढ-उतारांनी भरलेल्या संघर्षांतून जाणार होते. जेव्हा ते देवाचे आज्ञापालन करीत, तेव्हा त्यांना युद्धात विजय मिळे. विजय मिळाल्यावर ते गर्विष्ठ होत आणि आत्मविश्वासाने भरून जात. त्यानंतर ते परमेश्वराचा सल्ला न घेता पुढे जात आणि आज्ञापालनात निष्काळजीपणा करू लागत. मग पुढील युद्ध ते हारत. त्यानंतर ते पश्चात्ताप करून पुन्हा देवाजवळ येत.

अशा या चढ-उतारांनी भरलेल्या जीवनात, कधीतरी काय घडत आहे याची त्यांना जाणीव होत असे. हेच त्यांच्या देवाशी असलेल्या नात्याचे आणि त्यांच्या विश्वासाच्या अनुभवाचे स्वरूप बनले. हा चक्रभंग करण्याची असमर्थता आपण इस्त्राएलाच्या सर्वात महान पिढीतसुद्धा पाहतो म्हणजे यहोशवाच्या नेतृत्वाखालील पिढीत. त्यांनी विश्वासाने यरीहो जिंकले, आणि लगेचच असे घडले:

देवाने दिलेल्या त्या महान विजयामुळे इस्त्राएली आत्मविश्वासी बनले. परमेश्वराने त्यांना कनानची भूमी देण्याचे वचन दिले असल्यामुळे ते

निर्धास्त झाले, आणि आपल्या संपूर्ण शक्तीचा उपयोग करून, त्यानंतर नम्रपणे देवाच्या मदतीसाठी मागणी करण्याची आवश्यकता आहे हे त्यांना समजले नाही. आणि हीच एकमेव गोष्ट त्यांना विजय देऊ शकली असती. अगदी यहोशवानेही देवाचा प्रामाणिक सल्ला मिळवण्यासाठी मनापासून प्रार्थना न करता ऐ शहर जिंकण्याची योजना आखली. (ST, 21 एप्रिल 1881, परिच्छेद 2)

इस्त्राएलाच्या मंडळीने स्वतःच्या शक्ती व कौशल्याला उंचावण्यास सुरुवात केली होती, आणि भूमीच्या रहिवाशांकडे तुच्छतेने पाहू लागले होते. यरीहोचा चमत्कारिक पराभव झाला होता, आणि ऐ येथे सहज विजय मिळेल अशी अपेक्षा होती. त्यामुळे केवळ तीन हजार माणसे हल्ल्यासाठी पुरेशी ठरवण्यात आली. इस्त्राएली युद्धात उतरले, पण देव त्यांच्यासोबत असेल याची खात्री नसताना. शत्रूंच्या ठाम प्रतिकारासाठी ते तयार नव्हते, आणि शत्रूंची संख्या व त्यांची सखोल तयारी पाहून ते घाबरले, मागे फिरले आणि पळून गेले. कनानी लोकांनी त्यांचा जोरदार पाठलाग केला आणि त्यांच्यापैकी छत्तीस जण ठार झाले. (ST, 21 एप्रिल 1881, परिच्छेद 3)

या अनपेक्षित पराभवामुळे संपूर्ण इस्त्राएल मंडळीत शोक व निराशा पसरली. यहोशवाने या अपयशाकडे देवाच्या अप्रसन्नतेचे चिन्ह म्हणून पाहिले, आणि अत्यंत नम्रतेने तो करारपेटीसमोर चेहरा ठेवून जमिनीवर कोसळला. इस्त्राएलाचे ज्येष्ठ त्याच्यासोबत या आत्मसमर्पणाच्या कृतीत सहभागी झाले, आणि आश्चर्य व भयाने गप्प बसून ते संध्याकाळपर्यंत तिथेच राहिले. मग यहोशवाने ही गोष्ट परमेश्वरासमोर मनापासून प्रार्थनेत मांडली. (ST, 21 एप्रिल 1881, परिच्छेद 4)

“हाय, हे प्रभु परमेश्वरा, तू हे लोक यार्देन नदी ओलांडून का आणलेस? आम्हाला अमोऱ्यांच्या हाती सोपवून नाश करावयास काय? अहो, आम्ही जर समाधानी राहिलो असतो आणि यार्देनच्या पलीकडेच राहिलो असतो, तर किती बरे झाले असते! हे प्रभु, इस्त्राएल आपल्या शत्रूंपुढे पळून गेल्यावर मी काय सांगू? कारण कनानी आणि या भूमीतील सर्व रहिवासी हे ऐकतील, ते आम्हाला वेढतील आणि पृथ्वीवरून आमचे नाव पुसून टाकतील; आणि मग

तुझ्या महान नावासाठी तू काय करशील?” (ST, 21 एप्रिल 1881, परी 5)

यहोशवाने देवाच्या सन्मानासाठी खरी उत्कटता प्रकट केली, तरीही त्याच्या विनंत्यांमध्ये शंका आणि अविश्वास मिसळलेले होते. देवाने आपले लोक यार्देन ओलांडून फक्त त्यांना मूर्तिपूजकांच्या हाती सोपवावे, ही कल्पना पापी होती, आणि इस्त्राएलाच्या नेत्याला अशोभनीय होती. देवाने आपल्या लोकांच्या सुटकेसाठी केलेल्या महान चमत्कारांच्या पार्श्वभूमीवर, आणि भूमीतील दुष्ट रहिवाशांना हाकलून देताना आपण त्यांच्यासोबत असू, या देवाने वारंवार दिलेल्या वचनाच्या प्रकाशात, यहोशवाच्या खचलेल्या आणि अविश्वासी मनोवृत्तीला माफी नव्हती. (ST, 21 एप्रिल 1881, परी 6)

तरीसुद्धा आपला दयाळू देव या चुकीमुळे आपल्या सेवकावर क्रोधाने उतरला नाही. त्याने यहोशवाची नम्रता आणि प्रार्थना कृपापूर्वक स्वीकारली, त्याच वेळी त्याच्या अविश्वासावर सौम्य रीतीने तंबी दिली, आणि मग त्यांच्या पराभवाचे कारण त्याला उघड केले... (ST, 21 एप्रिल 1881, परी 7)

मी हे सांगतोय ते यहोशवा आणि इस्त्राएली लोकांना कमी लेखण्यासाठी नाही, कारण आपणसुद्धा नेमके तसेच आहोत एलेन व्हाइट यांनी म्हटले आहे की आपण त्या राष्ट्राचा इतिहास पुन्हा जगत आहोत. मला इथे लक्षात आणून द्यायचे आहे की, यहोशवाच्या प्रार्थनेत आतल्या खोल पापीपणाची जाणीव नाही, क्षमेसाठी मागणी नाही. उलट देवावरच आरोप करण्याची छटा आहे: “तू हे लोक यार्देन ओलांडून का आणलेस? आम्हाला अमोऱ्यांच्या हाती सोपवून नाश करावयास काय?” हीच ती मनोवृत्ती होती, ज्यात यहूदी अडकून गेले होते.

देव आपल्या लोकांना कधीच सोडत नाही. त्याने अब्राहाम आणि त्याच्या संततीला वचन दिले आहे. इस्त्राएलला देवाविषयीच्या आपल्या चुकीच्या समजुतीतून बाहेर पडणे नेहमी शक्य होते. सलग अनेक पिढ्या जर खऱ्या उपासनेत राहिल्या असत्या मूर्तिपूजा टाळून, नियमाचा मनापासून अभ्यास करून आणि पापाचा प्रामाणिक पश्चात्ताप करून तर त्यांच्या विश्वासाच्या अनुभवाची पातळी खूपच उंचावली असती. पण तसे झाले नाही.

प्राचीन इस्त्राएल देवाविषयीची आपली समज बदलण्यास तयार नव्हता. उलट, जे संदेष्टे त्यांना अशा शिकवणी देत होते, ज्या त्यांच्या दृष्टीकोनाला पुढे जाऊन अधिक उंच पातळीवर नेण्यासाठी पायरी ठरल्या असत्या, त्या संदेष्ट्यांना त्यांनी दगडांनी ठार केले. म्हणूनच ज्याला देवाच्या पुत्राने संदेष्ट्यांपैकी सर्वात मोठा म्हटले होते तो देवाने जसे वागायला शिकवले होते तसे वागताना दिसला नाही तेव्हा तो संशय आणि निराशेत पडला.

तारणाऱ्याच्या शिष्यांप्रमाणेच, योहान बाप्तिम्या करणाऱ्याला ख्रिस्ताच्या राज्याचे स्वरूप समजले नव्हते. त्याला अपेक्षा होती की येशू दावीदाच्या सिंहासनावर बसेल; पण वेळ पुढे सरकत गेला आणि तारणाऱ्याने राजकीय अधिकाराचा कोणताही दावा केला नाही, तेव्हा योहान गोंधळला आणि व्यथित झाला. त्याने लोकांना सांगितले होते की प्रभूसमोर मार्ग तयार करण्यासाठी यशयाचे भाकीत पूर्ण झाले पाहिजे; पर्वत आणि टेकड्या खाली आणल्या पाहिजेत, वाकडी-तिकडी वाट सरळ केली पाहिजे, आणि खडबडीत जागा सपाट केल्या पाहिजेत. त्याला वाटले होते की मानवी गर्व आणि सत्तेच्या उंच जागा खाली आणल्या जातील. त्याने मसीहाकडे असा दाखला दिला होता की, ज्याच्या हातात वाळवणीची घडी आहे, जो आपला खळ पूर्णपणे स्वच्छ करील, गहू आपल्या कोठारात गोळा करील आणि भुसा विझवता न येणाऱ्या आगीत जाळून टाकील. एलिया संदेष्ट्याप्रमाणे ज्याच्या आत्मा आणि सामर्थ्यात तो इस्त्राएलाकडे आला होता त्याने प्रभूला “आगीने उत्तर देणारा देव” म्हणून प्रकट व्हावा अशी अपेक्षा केली होती. (DA 215.2)

योहान बाप्तिम्याने देवाविषयीची ही समज आपल्या पूर्वजांकडून वारसा म्हणून घेतली होती. आणि जर सर्वांत महान इस्त्राएली लोकांनाच ख्रिस्ताच्या राज्याचे स्वरूप समजले नाही, तर प्राचीन इस्त्राएलाच्या सर्वांत अंधाऱ्या काळात जगणाऱ्यांना ते कसे समजले असते? आता आपण “शास्ते हे पुस्तक” पाहूया.

तुम्ही जसा न्याय करता, तसा तुमचाही न्याय होईल

यहोशवाच्या काळात, तसेच यहोशवानंतर जिवंत असलेल्या आणि ज्यांनी परमेश्वराची महान कार्ये स्वतःच्या डोळ्यांनी पाहिली होती अशा वयोवृद्धांच्या काळात लोकांनी परमेश्वराची सेवा केली. त्यांच्या पापांचा त्यांनी पश्चात्ताप केला आणि ती क्षमा झाली होती; पण वाईटाचे बी पेरले गेले होते आणि ते उगवून फळ देऊ लागले. अढळ प्रामाणिकतेने व्यतीत झालेले यहोशवाचे जीवन संपले. त्याचा फटकारणारा आणि सावध करणारा आवाज आता ऐकू येईना. यार्देन पार करून आलेले विश्वासू रखवालदार एकामागून एक आपली कवचं उतरवून ठेवू लागले. मग एक नवीन पिढी कार्यक्षेत्रावर आली. लोक देवापासून दूर जाऊ लागले. त्यांच्या उपासनेत चुकीच्या तत्त्वांचा आणि महत्त्वाकांक्षी गर्वाचा मिलाप झाला.

मनुष्यात देवाला विसरण्याची प्रवृत्ती असते, जरी तो स्वतःला त्याची सेवा करत असल्याचा दावा करत असला तरी. नाझरेथच्या लोकांना वाटत होते की ते ख्रिस्तावर प्रेम करतात; पण जेव्हा त्याने त्यांना दाखवून दिले की ते स्वर्गाचे जास्त लाडके नाहीत, जितके अन्यजातीचे लोक आहेत तितकेच ते पण आहेत, तेव्हा त्यांनी त्याला सभास्थानाबाहेर खेचून टेकडीच्या टोकावरून खाली फेकून देण्याचा प्रयत्न केला. ख्रिस्ताने ज्यांना अन्न खाऊ घातले, त्या जमावालाही वाटत होते की ते त्याच्यावर प्रेम करतात; पण जेव्हा त्याने त्यांना सांगितले की, “तुम्हाला नाश पावणाऱ्या भाकरीपेक्षा सार्वकालिक जीवनाची भाकर अधिक महत्त्वाची वाटली पाहिजे,” तेव्हा त्यांचे प्रेम उडून गेले. श्रीमंत तरुण शासकाला वाटत होते की तो तारणार्यावर प्रेम करतो. त्याने त्याच्या ओठांतून पडणारे कृपामय शब्द ऐकले होते आणि त्याची अद्भुत कृत्ये पाहिली होती. पण जेव्हा तारणार्याने सांगितले, “तुझ्याकडे जे काही आहे ते विकून गरीबांना दे; आणि तुला स्वर्गात खजिना मिळेल; आणि ये, माझ्या मागे चल,” तेव्हा तो उदास होऊन निघून गेला कारण त्याला ख्रिस्तापेक्षा आपली मूर्तीप्रमाणे झालेली संपत्तीच अधिक प्रिय होती. शीमोन परूशीला वाटत होते की तो येशूवर प्रेम करतो; पण जेव्हा त्याला कळले की तारणारा त्याला त्या गरीब, दु:खी, पश्चात्तापी स्त्रीइतकंही मान देत नाही, तेव्हा त्याच्या प्रेमाचा भास नाहीसा झाला.

अनेकांना ख्रिस्ताच्या जीवनात प्रशंसनीय गोष्टी दिसतात; पण स्वतःला धार्मिक समजणाऱ्यांच्या अंतःकरणात त्याच्यावरचे खरं प्रेम कधीच वास करू शकत नाही. आपली कुरूपता न पाहणे म्हणजे ख्रिस्ताच्या स्वभावाचे सौंदर्य न पाहणे होय. आपण आपल्या पापीपणाविषयी पूर्णपणे जागे झालो, की आपण ख्रिस्ताची खरी कदर करू शकतो. (रीव्ह्यू अँड हेरल्ड, २५ सप्टेंबर १९००)

मी हा मोठा उतारा उद्धृत केला कारण माझा हेतू हा दाखवण्याचा होता की, त्यांच्यासाठी जसा हा मोठा प्रश्न होता, तसाच तो आपल्यासाठीही आहे. आपण न्यायाधीशांच्या पुस्तकात प्रवेश करताना पाहतो की त्यांच्या पूर्वीच्या चुका अधिक विस्ताराने उलगडल्या जातात. कारण ते आधीच 'वचनदत्त भूमीत' आले आहेत, म्हणून त्यांना वाटते की ते सुरक्षित आहेत. ते देवाने त्यांच्यासाठी काय केले ते विसरतात. आणि त्यांना स्वतःच्या पापीपणाचे, त्या पापीपणाच्या परिणामाचे, आणि ख्रिस्ताच्या राज्याच्या कार्यपद्धतीचे भान राहत नाही. म्हणूनच आपण हा प्रकार पुन्हा पुन्हा घडताना पाहतो.

इस्राएल लोकांनी परमेश्वराच्या दृष्टीने वाईट ते केले, आपला देव परमेश्वर ह्याला ते विसरले आणि बआल व अशेरा ह्या मूर्तींची सेवा करू लागले; म्हणून इस्राएलावर परमेश्वराचा कोप भडकला आणि त्याने त्यांना अराम-नहराईमचा राजा कुशन-रिशाथईम ह्याच्या हाती दिले, आणि इस्राएल लोकांनी आठ वर्षेपर्यंत कुशन-रिशाथईम ह्याचे दास्य केले. इस्राएल लोकांनी परमेश्वराचा धावा केला तेव्हा त्याने त्यांच्यासाठी कालेबाचा धाकटा भाऊ कनाज ह्याचा मुलगा अथनिएल ह्याला सोडवणारा म्हणून उभे केले आणि त्याने त्यांची सुटका केली. त्याच्यावर परमेश्वराचा आत्मा उतरला व तो इस्राएलाचा शास्ता झाला; तो लढाईला निघाला तेव्हा परमेश्वराने अरामाचा राजा कुशन-रिशाथईम ह्याला त्याच्या हाती दिले व त्याच्यावर त्याचे वर्चस्व झाले. शास्ते ३:७-१०

पुन्हा इस्राएल लोक परमेश्वराच्या दृष्टीने वाईट ते करू लागले; त्यांनी परमेश्वराच्या दृष्टीने वाईट ते केले म्हणून परमेश्वराने मवाबाचा राजा

एग्लोन ह्याचे इस्राएलावर वर्चस्व स्थापले. म्हणून इस्राएल लोकांनी मवाबाचा राजा एग्लोन ह्याचे अठरा वर्षे दास्य केले. मग इस्राएल लोकांनी परमेश्वराचा धावा केला, तेव्हा परमेश्वराने गेराचा मुलगा एहूद ह्याला त्यांना सोडवणारा म्हणून उभे केले; तो बन्यामिनी असून डावखुरा होता; त्याच्या हस्ते इस्राएल लोकांनी मवाबाचा राजा एग्लोन ह्याला नजराणा पाठवला. शास्ते ३:१२,१४-१५

एहूद मृत्यू पावल्यावर इस्राएल लोकांनी परमेश्वराच्या दृष्टीने वाईट ते पुन्हा केले. तेव्हा परमेश्वराने याबीन नावाचा कनानाचा राजा जो हासोरात राज्य करत होता त्याच्या हाती त्यांना दिले; त्याचा सेनापती सीसरा हा हरोशेथ-गोयीम येथे राहत असे. त्याच्याकडे नऊशे लोखंडी रथ असून त्याने वीस वर्षे इस्राएल लोकांचा अनन्वित छळ केला, म्हणून त्यांनी परमेश्वराचा धावा केला. शास्ते ४:१-३

कारण इस्राएली लोक देवाकडे युद्ध करणारा आणि शिक्षा देणारा देव म्हणून पाहत होते, त्यामुळे त्यांनी त्याचे सर्व नियम फक्त संकटाच्या काळातच आवश्यक मानले जेव्हा त्यांना वाटायचे की त्यांना शिक्षा होत आहे किंवा ते छळाखाली आहेत. त्यांना हे जाणवले नाही की चांगल्या काळातही देव त्यांची काळजी घेईल, आणि त्यांना हेही कळले नाही की त्याचे नियम त्यांच्या कापणीच्या हंगामात, त्यांच्या कुटुंबांत, त्यांच्या आरोग्यात, तसेच शेजारच्या राष्ट्रांशी असलेल्या त्यांच्या नात्यांमध्येही त्यांना आशीर्वाद देतील. त्यांनी त्या नियमांकडे आशीर्वादाऐवजी ओझं म्हणून पाहिले देवाची कृपा मिळवण्यासाठी करणारी एक गोष्ट म्हणून पहिले.

जेव्हा देशात शांतता असायची, तेव्हा ती यासाठी असायची की देवाने ज्याच्या मार्फत त्यांना मुक्त केले त्या व्यक्तीबद्दल ते आदराने थक्क झाले होते पण त्यांना हे दिसत नव्हते की तो मुक्तिदाता हा फक्त पित्याचा एक माध्यम आहे, आणि सर्व चांगल्या गोष्टींचा खरा स्रोत पिता आहे. देव त्यांच्यासोबत कार्य करण्याचा प्रयत्न करत होता, पण त्यांच्या अविश्वासामुळे त्यांनी देवाच्या कार्याला मर्यादा आणल्या. देव त्यांना स्वतःबद्दल वेगळ्या दृष्टीने पाहायला भाग पाडणार नव्हता. देवावर प्रेम करण्याची त्यांची असमर्थता

याचा अर्थ असा होता की, त्यांच्यासाठी आपल्या शत्रूंवर प्रेम करणे अशक्य होते.

त्यांच्या धर्मत्याग आणि प्रचंड दुष्टतेनंतरही, परमेश्वराने आपल्या लोकांना पूर्णपणे सोडून दिले नाही. वेळोवेळी त्याने विश्वासू आणि शूर पुरुष उभे केले, जे त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या जुलूमातून मुक्त करतील. पण लोकांची अंत:करणे इतकी वाईट मार्गाने भ्रष्ट झाली होती की श्रद्धेची किंवा उपासनेची शुद्धता पुन्हा प्रस्थापित करणे हे सोपं काम नव्हते. जेव्हा तो मुक्तिदाता मरण पावत असे आणि लोक त्याच्या अधिकारातून मुक्त होत, तेव्हा ते पुन्हा मूर्तिपूजेकडे वळत.

परमेश्वर आपल्या लोकांना अशा स्थितीत आणू इच्छित होता की तो त्यांच्या वतीने आपली शक्ती प्रकट करू शकेल; पण त्यांच्या अंत:करणांचा कल देवापासून दूर जाण्याकडे होता, आणि ते त्याच्या आज्ञांना अधीन होण्यास तयार नव्हते. काय आंधळेपणा! काय अकल्पनीय मूर्खपणा! आणि तितकाच न कळणारा प्रकार म्हणजे असे लोक, ज्यांना देवाने बौद्धिक देणग्या दिल्या आहेत आणि भौतिक आशीर्वादांनी वेढले आहे, तरीसुद्धा जे देवाची कृपा आणि त्याच्या अनंत प्रेमाऐवजी सांसारिक लाभांना, आणि अगदी नीच वासना पूर्ण करण्यालाही, प्राधान्य देतात. (साईन्स ऑफ द टाइम्स, ९ जून १८८१)

देव त्यांना सोडवायचा, जेव्हा ते त्याच्याकडे विनंती करायचे पण तेही त्यांच्या देवाच्या स्वभावाविषयीच्या त्यांच्या स्वतःच्या समजुतीनुसारच होत असे. म्हणूनच आपण पाहतो की त्यांचे न्यायाधीश जसे युद्धातील सेनानी होते. यामुळे नंतर त्यांना वाटू लागले की मसीहाही तसाच असेल, आणि त्यांना हे कधीच समजले नाही की देव फक्त त्यांच्या चौकटीत राहून कार्य करत होता, आणि स्वतः देव प्रत्यक्षात त्यांच्या सारखा नव्हता.

एखाद्या मनुष्याने त्यांचा न्याय करावा आणि त्यांना योग्य मार्गावर ठेवावे, यावर अवलंबून राहणे हे दाखवत होते की त्यांच्या अंत:करणात देवाचा नियम नव्हता. देवाऐवजी माणूस त्यांचा नेता व्हावा, किंवा देवाच्या आज्ञांचे पालन

करण्याची जबाबदारी लोकांवरून कमी होऊन त्या नेत्यावर पडावी अशी मानसिकता शेवटी त्यांच्या राजाच्या मागणीत उघड झाली.

इस्राएल राजाची मागणी करतो

तेव्हा परमेश्वर शमुवेलाला म्हणाला, “लोक जे तुला सांगत आहेत ते सगळे ऐक; कारण त्यात ते तुझा धिक्कार करत नाहीत, तर मी त्यांचा राजा नसावे म्हणून ते माझाच धिक्कार करत आहेत. मी त्यांना मिसर देशातून बाहेर आणले त्या दिवसापासून आजपर्यंत माझ्याशी त्यांनी असेच वर्तन केले आहे; त्यांनी मला सोडून अन्य देवांची उपासना केली; तसेच ते तुझ्याशी वर्तन करत आहेत. तर आता त्यांचे म्हणणे ऐक; पण त्यांची चांगली कानउघाडणी कर आणि त्यांच्यावर जो राजा राज्य करील त्याची सत्ता कशी काय चालते ते त्यांना दाखवून दे.” १ शमुवेल ८:७-९

आपण पाहतो की देव त्यांना त्यांच्या इच्छेनुसार देतो, पण आधी त्यांना इशारा दिल्याशिवाय नाही कारण राजा काय करेल याबद्दल तो सांगतो: तो त्यांच्या मुलांना सैनिक म्हणून घेईल, त्यांचे पीक घेईल, त्यांच्यावर कर लावेल, त्यांच्या मुलींना कामाला लावेल, त्यांची जनावरे घेईल इत्यादी. राजा त्यांना छळेल. पण लक्षात घ्या, त्यांनी हा इशारा दुर्लक्ष केला तरी देव त्यांना सोडून देत नाही. तो त्यांना राजा निवडायला मदत करतो आणि त्या राजाला मार्गदर्शन करण्याचा प्रयत्न करतो. अशा परिस्थितीत काय करावे यासाठी तो नियम बनवतो. पण याचा अर्थ असा नाही की देवाला राजा हवा होता.

याला त्याची परवानगीची इच्छा म्हणतात म्हणजे, जी गोष्ट त्याला सुरुवातीला नको होती, त्यात परिस्थितीनुसार केलेली जुळवणुक. जसं एखादा बाप आपल्या मुलाला शिकार शिकवतो, त्याच्या आणि इतरांच्या सुरक्षेसाठी, जरी त्याला मुलाने शिकार करावी असं मूळतः त्याला वाटत नसलं तरी. हे देवाच्या परिपूर्ण इच्छेच्या विरुद्ध आहे जी गोष्ट तो प्रत्यक्षात

घडावी अशी इच्छितो. देवाच्या परिपूर्ण इच्छेचं एक उदाहरण म्हणजे, आपण ख्रिस्ताला स्वीकारावं, त्याला ठार मारू नये; पण आपण त्याला ठार मारल्यावरही देवाकडे ती इच्छा आपल्या भल्यासाठी वापरण्याची योजना तयार होती. शेवटी, देवाची परिपूर्ण इच्छा ही होती की माणसाने कधीही निषिद्ध फळ खाऊ नये, आणि त्यानंतर झालेली प्रत्येक गोष्ट ही त्याची परवानगीची इच्छा आहे.

रे फॉचर यांनी त्यांच्या उत्कृष्ट संकेतस्थळावर, www.characterofgod.org वर दिलेल्या स्पष्टीकरणानुसार:

"कारण आधीपासून स्थापन झालेलं राजतंत्र आणि त्यातून येणारी उत्तराधिकाराची रेखा नव्हती, तर राजा कोण होणार? देवाला माहिती होते की त्यांना कशा प्रकारचा राजा हवा आहे, त्यामुळे त्यानेच निर्णय घेतला आणि त्यांना आवडेल असा माणूस निवडला. राजा जाहीर केल्याच्या दिवशी, त्यांना पुन्हा आठवण करून देण्यात आली की हा चांगला विचार नाही."

पण तुम्हांला सर्व विपत्तीतून व संकटातून सोडवणाऱ्या तुमच्या देवाचा आज तुम्ही अव्हेर केला आहे, व तुम्ही त्याला म्हणाला आहात की हे ठीक नव्हे, आमच्यावर राजा नेमावा; तर आता वंशावंशांनी आणि हजाराहजारांनी परमेश्वरासमोर येऊन हजर व्हा.” १ शमुवेल १०:१९

मग शमुवेल लोकांना म्हणाला, “परमेश्वराने ज्याला निवडले त्याला तुम्ही पाहत आहात ना? सर्व लोकांमध्ये त्याच्या बरोबरीचा कोणी नाही.” तेव्हा सर्व लोकांनी म्हटले, “राजा चिरायू होवो.” नंतर शमुवेलाने लोकांना राजनीती सांगितली व ती एका ग्रंथात लिहून तो ग्रंथ परमेश्वरापुढे ठेवून दिला. मग शमुवेलाने सर्व लोकांना आपापल्या घरी जाण्यास निरोप दिला. १ शमुवेल १०:२४-२५

शमुवेलाने एका पुस्तकात राज्याची पद्धत लिहिली होती जी त्याने त्यांना आधी सांगितली होती (१ शमुवेल १०:११-१७). राजा म्हणून शौलाच्या पहिल्या लष्करी विजयानंतर, शमुवेलाने त्याला पुन्हा सादर केले आणि तो

त्यांची निवड असल्याचे पुष्टी केली:

तर आता जो राजा तुम्ही निवडून घेतला व मागून घेतला तो हा पाहा; परमेश्वराने तुमच्यावर हा राजा नेमला आहे. १ शमुवेल १२:१३

शौल हा लोकांनी निवडलेला होता, देवाने नाही देवाकडून ही दुसरी निवड होती. देवाने शौलची निवड केली, पण शौल असा माणूस होता जो त्यांच्या लोकांच्या इच्छा असलेल्या निकषांशी जुळणारा होता. जर देवाला त्या वेळी राजा म्हणून एखाद्या माणसाची निवड करण्याचे स्वातंत्र्य मिळाले असते तर तो दावीदासारखाच कोणीतरी असता. पुन्हा एकदा, त्यांनी जे केले ते पापी होते याची पुष्टी झाली:

तेव्हा सर्व लोक शमुवेलास म्हणाले, “आपल्या दासांप्रीत्यर्थ आपला देव परमेश्वर ह्याची प्रार्थना करा म्हणजे आम्ही मरणार नाही; आम्ही राजा मागितला त्यामुळे आमच्या एकंदर पातकांना हे एक दुष्कर्म आम्ही जोडले आहे.” शमुवेल लोकांना म्हणाला, “भिऊ नका, हे दुष्कर्म तुम्ही केले आहे खरे, पण आता परमेश्वराला अनुसरण्याचे सोडून दुसरीकडे वळू नका, तर मनोभावे परमेश्वराची सेवा करा; १ शमुवेल १२:१९-२०

जरी त्यांनी दुष्कृत्ये केली असली तरी, त्यांनी देवाचे अनुसरण करण्यापासून पूर्णपणे पाठ फिरवली नव्हती आणि त्यांच्या निवडी असूनही तो त्यांच्यासोबत काम करत राहिला देव किती दयाळू आहे! शौलाने काम केले नाही तरीही, देवाने राजेशाहीला परवानगी दिली परंतु त्याने वैयक्तिकरित्या दुसरा राजा निवडला:

पण आता तुझे राज्य कायम राहायचे नाही. परमेश्वराने आपल्यासाठी आपल्या मनासारखा मनुष्य शोधून त्याला आपल्या लोकांचा अधिपती नेमले आहे; कारण परमेश्वराने तुला केलेली आज्ञा तू पाळली नाहीस.” १ शमुवेल १३:१४

देवाने त्यांना मान्यता दिली नाही तरी, त्यांनी घेतलेल्या निवडींमध्ये त्याने

त्यांच्यासोबत काम केले. आपल्याला माहित आहे की देवाला इस्राएलामध्ये राजेशाही असणे मान्य नव्हते परंतु त्याने त्यांना सामावून घेतले. पण ते कुठे नेले? सुरुवातीला देव त्यांचा राजा होता:

तरीपण अम्मोन्यांचा राजा नाहाश आपल्यावर स्वारी करीत आहे असे तुम्ही पाहिले तेव्हा परमेश्वर तुमचा देव तुमचा राजा असूनही तुम्ही मला म्हणालात, ‘हे ठीक नाही, आमच्यावर राज्य करण्यास राजा असावा.’ १ शमुवेल १२:१२

शेवटी, त्यांनी, किंवा किमान, त्यांच्या नेत्यांनी म्हटले:

मुख्य याजकांनी उत्तर दिले, “कैसरावाचून आम्हांला कोणी राजा नाही.” योहान १९:१५

https://characterofgod.org/gods-accommodation-for-man/

मनुष्य जिथे आहे, त्याच पातळीवरून आणि त्याने केलेल्या निवडींमधून जरी त्या देवाच्या इच्छेविरुद्ध असल्या तरी त्याच्याशी कार्य करण्याच्या या तत्त्वाला देवाची सवलत असेही म्हणतात. या सर्व गोष्टींतून आपण पाहतो की देव कसा कार्य करतो. जर दावीदला सुरुवातीपासूनच निवडले गेले असते तर लोकांनी त्याला स्वीकारले नसते; अगदी शौललाही त्यांनी कसाबसा स्वीकारले. जर देवाने त्यांना स्वतःच राजा निवडू दिला असता, तर प्रचंड युद्ध झाले असते. म्हणून, त्यांच्या विश्वासाने जितकी परवानगी दिली तितकेच उत्तम देवाने केले. देवाने शौलला अपयशी होण्यासाठी नियोजित केले नव्हते; उलट त्याला राजपदाचे कार्य पूर्ण करण्यासाठी आवश्यक ते सर्व आपला आत्माही देवाने त्याला दिला. पण जेव्हा शौल अपयशी ठरला, तेव्हा देवाने त्या प्रसंगाचा उपयोग लोकांना त्यांच्या स्वतःच्या अपयशाचे प्रतिबिंब दाखवण्यासाठी केला. त्याने पापाला वाढू दिले, जेणेकरून कृपा अधिकच विपुल व्हावी (रोमकरांस ५:२०), जर ते ती ओळखू शकले असते तर. देवाची आशा आहे की या सर्व धड्यांचा अभ्यास पुढे येणारे लोक करतील आपल्याला गर्व वाटावा किंवा आपण त्यांच्यापेक्षा श्रेष्ठ आहोत असे समजण्यासाठी नव्हे,

तर त्यांच्यात स्वतःला पाहण्यासाठी आणि त्यांच्या चुका पाहून शिकण्यासाठी.

इस्राएली लोक राष्ट्र म्हणून देवापासून दूर गेले, तरी नेहमीच असा एक उरलेला समुदाय होता, ज्यांनी त्यांच्या भोवती असलेल्या वाईट प्रभावांना ठामपणे विरोध केला आणि यहोवाशी आपली निष्ठा टिकवून ठेवली. हे लोक सतत धैर्य आणि खरी भक्ती यात वाढत होते. आपल्या भावांची धर्मत्यागाची प्रवृत्ती पाहून ते परमेश्वराला अधिक घट्ट धरून राहिले. प्रत्येक संघर्षासोबत त्यांचा विश्वास अधिक बळकट झाला. (ST, ९ जून १८८१, पॅरा ४)

कारण ज्या प्रकारे तुम्ही दोष काढाल त्या प्रकारेच तुमचे दोष काढण्यात येतील आणि ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल. मत्तय ७:२

कृपा वाढावी म्हणून आपण पाप करत राहावे काय?

इथे मी थांबून हे स्पष्ट करायला इच्छितो, जेणेकरून माझा गैरसमज होऊ नये. देवाची सेवा करण्यासाठी आपण कधीही कायदा मोडायचा विचार करू नये. देवाची इच्छा सर्व गोष्टींवर विजय मिळवू शकते, आणि म्हणून आपण

पाप करून नंतर दावीद, शलमोन आणि शमशोनसारखे पश्चात्ताप करू शकतो, असा विचार करण्याचा मोह होतो. या कल्पनेविषयी पौल बोलतो:

तर आता आपण काय म्हणावे? कृपा वाढावी म्हणून आपण पापात राहावे काय? कधीच नाही! जे आपण पापाला मेलो ते आपण ह्यापुढे त्यात कसे राहणार? रोमकरांस ६:१-२

जेव्हा आपण देवभक्त पुरुषांच्या चुका आपल्या स्वतःच्या समर्थनासाठी वापरतो, तेव्हा आपण स्वतःची फसवणूक करतो आणि त्या पापांच्या परिणामी त्यांना सहन करावा लागलेला मोठा त्रास विसरतो. “फसू नका; देवाची थट्टा केली जात नाही; मनुष्य जे पेरतो तेच तो कापील.” (गलतीकरांस ६:७) हा बायबलमधून आपण शिकायला हवा असलेल्या सर्वात महत्त्वाच्या धड्यांपैकी एक आहे. काहीजण शिकवतात की उद्देश चांगला असेल तर बेकायदेशीर गोष्टी करू शकतो. आधुनिक भाषेत याला “उद्देश साध्य झाला तर साधनं योग्य” असं म्हणतात. चौथ्या शतकातील धर्मगुरूंनी ही कल्पना पसरवली आणि तीच ख्रिस्ती धर्माला खोलवर भ्रष्टाचार आणि अधःपतनात ढकलणाऱ्या मुख्य कारणांपैकी एक ठरली.

“चौथ्या शतकातील अनेक अतिशय नामांकित चर्च धसर्मगुरुंनी स्वतःला जी मुभा दिली, तिच्याबद्दल नेमक्या कोणत्या कठोर शब्दांत बोलावे, हेच समजत नाही कधी त्यांनी केवळ सोयीसाठी आपल्या मतांना गूढ शब्दांत मांडले; कधी वादाच्या तापात त्यांनी सत्याच्या मर्यादा ओलांडल्या; किंवा काळाच्या चालीरीती आणि अभिरुचीला अनुसरून त्यांनी अतिशयोक्त विधाने, आलंकारिक अतिशयोक्ती, आणि फुशारकीने भरलेल्या भाषणांचा वापर केला. या अयोग्य पद्धतीला योग्यच नाव देण्यात आले आहे, म्हणजे फसवे कारस्थान, सत्य लपवण्याची मुभा, किंवा परिस्थितीनुसार असत्याचा वापर. पॅट्रिस्टिक परंपरेचे प्रशंसकांनी या पद्धतीचे समर्थन केले आणि ती पाळली, आणि यातून हे अगदी स्पष्ट होते की, अंधभक्तीच्या उन्मादात मानवी मनाला ‘खोटं मानण्याची’ प्रवृत्ती असते. हीच फाल्सिटास डिस्पेन्सेटिव्हा होती, ज्याच्या जोरावर जेरोम आणि त्याचे समकालीन यांनी चौथ्या शतकातील चर्चची ती रचना उभी केली जी ‘प्रेषित आणि संदेष्ट्यांच्या

पायावर योग्यरीत्या बांधलेले परमेश्वराचे पवित्र मंदिर’ यासारखी नव्हती.” (Vigilantius and His Times, W\.S. Gilly, 1844)

ही कल्पना पुढे जेसुइट्स समाजाकडे वारसा म्हणून गेली आणि त्यांनी प्रति-सुधारणेच्या आघाडीवर ती प्रत्यक्षात राबवली. त्यांनी याला “मानसिक संयम” किंवा “अत्यावश्यकतेचे खोटे” म्हटले. याला *शंकास्पद विधान* असंही म्हटले जात असे. आपण याबाबत खूपच सावध राहायला हवे.

बायबलमधून आपण चुकीचा धडा शिकू नये म्हणून मी हे सांगतो आहे. ह्या तत्त्वाचे स्पष्टीकरण देऊन माझी अशी आशा आहे की वाचकाला माणसाच्या पापीपणातही देवाची दया दिसेल तर माणसाचा पापीपणा देवाला मान्य आहे असं नव्हे. चला, वचनात अंतिम लोकांबद्दल जे सांगितले आहे, ते लक्षात ठेवू या:

त्यांच्या ‘तोंडात असत्य आढळले नाही;’ ते [देवाच्या राजासनासमोर] निष्कलंक आहेत. प्रकटीकरण १४:५

शमशोनचा अधार्मिक विवाह आणि इस्रायलची नैतिक स्थिती

शमशोनच्या जीवनात आपण देवाच्या समायोजनाच्या तत्त्वाचा स्पष्ट पुरावा पाहतो. त्याला देवाने बोलावले होते, आणि तो पवित्र असावा व त्याने “इस्राएलला पिलिष्ट्यांच्या हातातून सोडवायला सुरुवात करावी” ही देवाची इच्छा होती. (शास्ते १३:५) देवाला नक्कीच नको होते की त्याने पिलिष्ट्य स्त्रीशी विवाह करावा. मग शमशोनने पिलिष्ट्य स्त्रीशी लग्न केले तेव्हा देवाने शमशोनाला टाकून दिले काय? त्याच्याकडून वचन मागे घेतले काय? नाही. देव शमशोनाच्या चुका वापरूनही कार्य करणार होता, त्याला सतत शिकवत राहणार होता आणि त्याला परत आणण्याचा प्रयत्न करणार होता. पण अशा प्रकारे आपण देवाच्या परिपूर्ण इच्छेत नसून परवानगीच्या इच्छेत प्रवेश करतो. आपण असं समजू नये की, देवाने शमशोनाच्या त्या चुकीच्या पावलांमधूनही कार्य केले म्हणून आपणही अविश्वासींशी विवाह करावा. जर शमशोनाने विश्वासणाऱ्या स्त्रीशी लग्न केले असते, तर देव त्याच्यामार्फत अधिक चांगल्या रीतीने कार्य करू शकला असता, आणि त्याच्यासाठी व इतरांसाठी खूपच कमी दुःख झाले असते. देवाची परिपूर्ण इच्छा ही त्याच्या परवानगीच्या इच्छेपेक्षा नेहमीच श्रेष्ठ, उत्तम आणि अधिक कल्याणकारक असते.

जर शमशोनाने आपल्या आईवडिलांप्रमाणे दैवी आज्ञेचे विश्वासपूर्वक पालन केले असते, तर त्याचे आयुष्य अधिक उदात्त आणि आनंदमय ठरले असते...

आणि मग, अगदी त्या काळात जेव्हा त्याने देवाच्या इच्छेला पूर्णपणे अर्पण होणे सर्वांत आवश्यक होते ज्यावेळी तो तारुण्याच्या उंबरठ्यावर पाऊल ठेवत होता, आणि आपल्या दैवी ध्येयाची अंमलबजावणी सुरू करायची वेळ आली होती त्याच्या जीवनातील त्या निर्णायक टप्प्यावर शमशोन प्रलोभनाला बळी पडला आणि अविचारी विवाह करून स्वतःला देवाच्या शत्रूंशी मैत्रीच्या नात्यात बांधून घेतले. हा महत्त्वाचा निर्णय त्याने नीट विचार करून घेतला नव्हता. आपल्या मनाला भावलेल्या स्त्रीशी एकरूप झाल्यावर मी देवाची अधिक चांगली महिमा करू शकेन का, की मी स्वतःला अशा स्थानावर नेतोय जिथे माझ्या जीवनाचा उद्देश पूर्ण होऊ शकणार नाही हा प्रश्न शमशोनाने स्वतःलाच विचारला नाही. जो कोणी सर्वांत आधी देवाचा सन्मान करतो,

त्याला देवाने शहाणपण देण्याचे वचन दिले आहे; पण जो फक्त स्वतःचा आनंद शोधतो, त्याच्यासाठी असं कोणतेही वचन नाही. (साईन्स ऑफ द टाइम्स, ६ ऑक्टोबर १८८१)

आपण त्यांच्या परिस्थितीचा संदर्भही लक्षात ठेवला पाहिजे देवाच्या संपूर्ण स्वभावाला ओळखण्यास नकार देऊन, देवाकडे एक कठोर आणि मागणी करणारा युद्धाचा देव म्हणून पाहण्याचा त्यांचा कल होता. त्यांच्यासाठी मुक्ती म्हणजे युद्धातील विजय. हेच गेंटाईल लोकांबाबतही खरं होते, जे आपल्या देवतांची उपासना त्यांच्या शक्तीवर आणि युद्धात मदत करण्याच्या क्षमतेवर करत, त्यांच्या स्वभावातील चांगुलपणासाठी नव्हे. शास्ताच्या पुस्तकभर आणि जुन्या करारातील बहुतेक भागांत आपण पाहतो की यहोवाचा चांगुलपणा किंवा तारणाची योजना इतर लोकांसोबत वाटावी, अशी इस्राएल लोकांच्या मनात कल्पनाही येत नाही. जेव्हा कधीकधी त्यांना देवाच्या कृपाळूपणाचा अनुभव येतो, तेव्हा ते याला अब्राहामाची संताने असल्याच्या जन्मसिद्ध हक्काशी जोडतात.

शमशोनालाही पिलिष्ट्यांना एकमेव खऱ्या देवाकडे वळवण्याचा विचार कधीच सुचत नाही. हीच त्यांची मानसिकता होती. पण देवाला हे समजते की आपण ज्या वातावरणात, संस्कृतीत आणि इतिहासात आहोत त्याहून वर उठणे किती कठीण असते. आणि म्हणूनच, त्याच्या अपयशांनंतरही, शमशोनाचे नाव इब्री ११ मध्ये विश्वासाच्या नायकांमध्ये लिहिले गेले आहे.

शमशोनाच्या निर्णयामुळे झालेल्या यातना आणि त्या काळातील इस्राएली लोकांची दयनीय अवस्था लक्षात घ्या:

देवाच्या आज्ञेचे उल्लंघन करून शमशोनाने जिच्याशी विवाह केला, ती पत्नी, लग्नसोहळा संपण्यापूर्वीच आपल्या पतीशी बेइमानी करणारी ठरली. तिच्या या विश्वासघातामागे ज्या लोकांनी तिला धमक्या दिल्या होत्या, त्याच लोकांनी शेवटी तिला ठार मारले. शमशोनाने आधीच आपली विलक्षण ताकद एकट्याने एका तरुण सिंहाला ठार करून दाखवली होती तसेच अश्कलोनमधील तीस पुरुषांना ठार मारून. आता, आपल्या पत्नीच्या क्रूर

हत्येमुळे संतापून, त्याने पिलिष्ट्यांवर हल्ला केला आणि “मोठा संहार” केला. त्यानंतर, पिलिष्ट्यांपासून सुरक्षित आश्रय मिळवण्यासाठी, आणि स्वतःच्या लोकांवर विश्वास ठेवण्यास नकार देऊन, तो यहूदाच्या वंशातील एलाम नावाच्या मजबूत खडकाळ भागात जाऊन राहिला.

या ठिकाणी त्याचा पाठलाग करत पिलिष्ट्यांची एक मोठी फौज आली. त्यांची उपस्थिती यहूदाच्या लोकांमध्ये मोठी दहशत निर्माण करणारी ठरली. जेव्हा त्यांना कळले की या आक्रमणाचा एकमेव उद्देश शमशोनाला पकडणे आहे, तेव्हा त्यांनी नीचपणे त्याला त्याच्या शत्रूंच्या हवाली करण्याचे ठरवले. असे करून ते पिलिष्ट्यांची कृपा मिळवतील आणि त्यामुळे स्वतःवरील अत्याचार कमी होतील, अशी त्यांची अपेक्षा होती. म्हणून तीन हजार यहूदी पुरुष त्या बलाढ्य योद्ध्याला पकडण्यासाठी गेले. पण इतक्या मोठ्या संख्येत असूनही, त्यांनी हा प्रयत्न केवळ तेव्हाच करण्याचे धाडस दाखवले, जेव्हा त्यांना खात्री होती की शमशोन स्वतःच्या लोकांवर हल्ला करणार नाही. शमशोनाने त्यांच्याकडून हे वचन घेतले की ते स्वतः त्याच्यावर हल्ला करणार नाहीत आणि त्यामुळे त्याला त्यांना ठार मारण्यास भाग पाडणार नाहीत. अशा अटीवर त्याने स्वतःला बांधून पिलिष्ट्यांच्या हवाली होण्यास मान्यता दिली. त्याने त्यांना दोन नवीन दोरांनी स्वतःला बांधण्यास परवानगी दिली आणि त्याला खाली पिलिष्ट्यांकडे घेऊन जाण्यास सांगितले...

जर इस्राएली लोकांनी त्या वेळी शमशोनाशी एकजूट केली असती, आणि त्याने मिळवलेल्या विजयाचा पाठपुरावा केला असता, तर ते त्या काळातच पिलिष्ट्यांच्या सत्तेतून मुक्त होऊ शकले असते. पण ते खचलेले आणि दुर्बल झाले होते. देवाने त्यांना जी कामगिरी परिश्रम, पूर्णता आणि शौर्याने करण्याची आज्ञा दिली होती, ती त्यांनी नीचपणे दुर्लक्षित केली होती. त्यांनी केवळ मूर्तिपूजकांना बाहेर काढण्यात अपयशच मिळवले नव्हते, तर त्यांच्या नीच प्रथांमध्ये सहभागी झाले, त्यांच्या क्रौर्याला सहन केले, आणि जोपर्यंत ते क्रौर्य स्वतःवर येत नव्हते, तोपर्यंत त्यांच्या अन्यायाला पाठिंबाही दिला. शेवटी, जेव्हा त्या अत्याचारी सत्तेचा विजय झाला, तेव्हा देवाचे ऐकले असते तर त्यापासून ते वाचू शकले असते, त्या अपमानाला इस्राएलाने शरणागती

पत्करली. अगदी प्रभुने त्यांच्यासाठी तारणारा उभा केला तरी, ते अनेकदा गोष्टी योग्य करण्यासाठी निवडलेल्या त्या व्यक्तीला सोडून जात आणि आपल्या कट्टर अत्याचारकांशी हातमिळवणी करत. (साईन्स ऑफ द टाइम्स, ६ ऑक्टोबर १८८१)

आपण शमशोनाच्या देवाविरुद्ध विवाहाचे भयंकर परिणाम पाहतो अनेक लोकांचा मृत्यू आणि मोठ्या यातना. तसेच आपण हेही पाहतो की इस्राएली लोक किती खालावलेल्या स्थितीत पोहोचले होते. त्यांनी स्वतःला पिलिष्ट्यांचे नोकर म्हणून मान्य करून टाकले होते आणि फक्त “स्वतःवरील अत्याचार कमी व्हावेत” एवढीच त्यांची इच्छा होती. देव त्यांना सोडवेल, यावरील त्यांचा विश्वास पूर्णपणे नष्ट झाला होता. त्यांच्या मधोमध असा बलाढ्य योद्धा असूनही, त्याला मदत करावी किंवा त्याच्यासोबत लढावे, असे त्यांना वाटलेही नाही. देवाने त्यांच्या इच्छेनुसार त्यांना तारणहार दिला तरी, त्यांनी त्यालाही नाकारले! आणि जर देवाने अधिक ख्रिस्तासारखा तारणहार दिला असता, तर त्यांनी त्याला तर अजून जास्त नाकारले असते. देवाला त्यांना उचलण्यासाठी, त्यांच्या पातळीवर उतरून यावे लागते, जेणेकरून त्यांच्या मनातून जरी थोडा विश्वास उभा राहिला, तरी त्यावर पुढे बांधणी करता येईल पण दुर्दैवाने, हेसुद्धा फारच क्वचित स्वीकारले जाते.

शमशोन जबड्याच्या हाडाने हजारांना मारतो

तो लेहीपर्यंत येऊन पोहचला तेव्हा पलिष्टी त्याला पाहून जयघोष करू लागले. इतक्यात परमेश्वराचा आत्मा सामर्थ्याने त्याच्यावर आला. त्याच्या दंडांना बांधलेले दोर अग्नीत जळून गेलेल्या तागासारखे झाले आणि हाताची बंधने गळून पडली. मग गाढवाचे नवे जाभाड त्याला सापडले; ते हातात घेऊन एक हजार लोकांना त्याने ठार केले. शास्ते १५; १४-१५

प्रश्न विचारला जातो की परमेश्वराच्या स्वभावानुसार हे कसे शक्य आहे की परमेश्वराचा आत्मा शमशोनावर आला आणि मग त्याने हजार माणसे ठार

मारली? पण चला, आपण ते वचन काळजीपूर्वक पाहूया. लिहिले आहे परमेश्वराचा आत्मा त्याच्यावर आला; आणि त्याच्या बाहूंवरील दोऱ्या जळलेल्या भांगासारख्या झाल्या, आणि त्याच्या हातांवरील बंधन सुटले. हा होता परमेश्वराच्या आत्म्याचा तात्काळ परिणाम पण लोकांना ठार मारणे नव्हे. देवाने त्याला बंधनातून सुटण्यास मदत केली; पण त्यानंतर काय करायचे, हा निर्णय शमशोनाचा होता.

शमशोन म्हणाला, “गाढवाच्या जाभाडाने मी राशींच्या राशी रचल्या; गाढवाच्या जाभाडाने मी हजार लोक ठार केले.” हे आपले बोलणे संपवून त्याने हातातले जाभाड फेकून दिले व त्या ठिकाणाचे नाव रामथ-लेही (जाभाडाची टेकडी) असे ठेवले. नंतर त्याला फार तहान लागल्यामुळे तो परमेश्वराचा धावा करत म्हणाला, “तू आपल्या दासाच्या हस्ते एवढा मोठा विजय मिळवून दिलास खरा, पण मी आता तहानेने तडफडून मरावे आणि बेसुनत लोकांच्या हाती पडावे काय?” तेव्हा परमेश्वराने लेही येथे एक खळगा फोडून उघडला आणि त्यातून पाणी वाहू लागले. ते पाणी पिऊन त्याच्या जिवात जीव आला व तो ताजातवाना झाला. ह्यावरून त्याचे नाव त्याने एन-हक्कोरे (धावा करणाऱ्यांचा झरा) असे ठेवले. तो अद्याप लेहीत आहे. शास्ते १५:१६-१९

शमशोनाने देवाला नव्हे तर स्वतःलाच गौरव दिला. ख्रिस्ताचा आत्मा ज्याच्यामध्ये असतो तो स्वतःचा गौरव करत नाही, तर नेहमी पित्याला आणि पुत्राला स्तुती अर्पण करतो. म्हणूनच शमशोनाने हत्या झाल्यानंतर जे शब्द उच्चारले, त्यावरून हे स्पष्ट होते की त्या ठार मारण्यात देव त्याच्यासोबत नव्हता. येशू म्हणाला:

मला स्वत: होऊन काही करता येत नाही; जसे मी ऐकतो तसा न्यायनिवाडा करतो; आणि माझा निवाडा यथार्थ आहे; कारण मी स्वतःच्या इच्छेप्रमाणे नव्हे तर ज्याने मला पाठवले त्याच्या इच्छेप्रमाणे करायला पाहतो. योहान ५:३०

तरी तो सत्याचा आत्मा येईल तेव्हा तो तुम्हांला मार्ग दाखवून सर्व सत्यात

नेईल; कारण तो आपल्या स्वतःचे सांगणार नाही; तर जे काही ऐकेल, तेच सांगेल; आणि होणाऱ्या गोष्टी तुम्हांला कळवील. तो माझा गौरव करील; कारण जे माझे आहे त्यातून घेऊन ते तुम्हांला कळवील. योहान १६: १३-१४

स्वतःचा गौरव करणारा शमशोन यहुद्यांवर अत्यंत वाईट परिणाम करेल, कारण त्यामुळे ते देवाऐवजी मनुष्याची पूजा करण्याकडे प्रवृत्त होतील. तसेच पलिष्ट्यांनाही हे कळणार नाही की याहोवाने विजय दिला आहे. त्या काळातील लोक नेहमी मनुष्यांना देवासमान मानत, आणि शमशोनाच्या कृतींमुळे इस्राएली आणि अन्यजातींमध्ये अशा प्रकारच्या मूर्तीपूजेसारख्या नायक पूजेची प्रवृत्ती आणखी वाढेल. लक्षात ठेवा, देव त्या काळातील त्यांच्या समजुतीच्या चौकटीत कार्य करत होता.

हजारो इस्राएली शमशोनने पलिष्ट्यांचा केलेला पराभव पाहत होते, तरी एकाही व्यक्तीने विजयाचा जयघोष केला नाही, जोपर्यंत तो नायक या अद्‌भुत यशामुळे अत्यंत आनंदित होऊन स्वतःच्या विजयाचा उत्सव साजरा करू लागला नाही. पण त्याने देवाला गौरव न देता स्वतःचाच गौरव केला. आणि जसेच त्याने स्वतःचे गुणगान थांबवले, तसेच त्याला त्याच्या दुर्बलतेची जाणीव करून देणारी तीव्र आणि असह्य तहान लागली. प्रचंड श्रमांमुळे तो पूर्ण थकून गेला होता, आणि त्याची गरज भागविण्याचे कोणतेही साधन त्याच्याजवळ नव्हते. त्याला स्वतःला देवाची पूर्ण गरज जाणवू लागली आणि त्याने आपल्या स्वतःच्या सामर्थ्याने नव्हे, तर सर्वशक्तिमानाच्या शक्तीनेच विजय मिळवला हे त्याच्या लक्षात आले. (ST, ६ ऑक्टोबर, १८८१, परिच्छेद १३)

देवाने शमशोनाला हे करण्याची शक्ती दिली, जी त्याने देवाचा स्वभाव नाकारत असतानाच स्वीकारली. हीच गोष्ट आहे जिच्यामधून देव आपल्या मुक्त इच्छाशक्तीचा सन्मान करतो. सैतानाबाबतही हेच लागू होते त्याच्याकडे मोठी शक्ती आहे, जी संपूर्णपणे देवापासून आलेली आहे, पण तो देवाचा स्वभाव नाकारतो. मात्र ही शक्ती त्याला परीक्षाकाळात दिलेली आहे, या आशेने की शेवटी तो देवाचा स्वभाव स्वीकारेल आणि त्यामुळे माणूस अनंतकाळच्या जीवनात प्रवेश करू शकेल.

आपण जे काही करतो, ते देवाच्या शक्तीनेच करतो अगदी दुष्ट माणसे जे काही करतात तेही. सुंदर पेटी वाजवणारा कलाकार, महान फुटबॉल खेळाडू, अल्ट्रा-मॅरेथॉन धावणारा सगळ्यांची शक्ती देवापासूनच येते. खरा प्रश्न असा आहे की आपण हे मान्य करतो का की ही शक्ती देवापासून आली आहे, आणि शेवटी पापी वापराचा पश्चात्ताप करून त्याच्याकडे परत फिरून त्याच्या इच्छेनुसार (त्याच्या स्वभावानुसार) जगतो काय; आपण देवाकडून जीवन/शक्ती घेऊन ती सैतानाच्या आत्म्यात वापरतो, देवाची शक्ती असलेल्या ख्रिस्ताला पाप आणि दुष्टतेसाठी वापरून छळतो (१ करिंथ १:२४), आणि शेवटी आपल्या अनंतकाळच्या मृत्यूला कारणीभूत ठरतो.

शमशोनाने देवाची शक्ती पापी हेतूसाठी वापरली, तरी देवाने त्याला तत्काळ नाकारले नाही. उलट, देवाने त्याच्या तहानेद्वारे त्याला त्याची दुर्बलता जाणवून दिली, आणि स्वतःला महान म्हणण्यामध्ये त्याने केलेल्या चुकीची जाणीव करून दिली. कारण जे काही त्याच्याकडे होते आणि जे काही आपल्याकडे आहे ते केवळ देवापासूनच आले आहे. मात्र शमशोनाचे हे पाप अज्ञानात झाले होते, कारण त्याने जो जगदृष्टीकोन वारसा म्हणून मिळवला होता, तो तसाच होता.

एकदा देव बोलला आहे; मी दोनदा हे ऐकले आहे की, सामर्थ्य देवाचे आहे. शिवाय, हे प्रभू, तुझ्याच ठायी वात्सल्य आहे; कारण प्रत्येकाला त्याच्या कृतीप्रमाणे तू प्रतिफळ देतोस. स्तोत्रसंहिता ६२:११-१२

देवाने ते केले आहे असे गृहीत धरून

तर, देवाने गाढवाच्या हाडाने हजार माणसे ठार मारली काय? नाही. देवाने मनुष्याच्या पापी स्वभावाचा या प्रसंगी त्याच्या युद्धखोर स्वभावाचा उपयोग केला, धडा शिकवण्यासाठी आणि त्याला स्वतःकडे ओढण्यासाठी.

शमशोनाला असे वाटले की हेच देवाला हवे आहे, कारण त्याला तसेच शिकवले गेले होते. हे अगदी एलियाप्रमाणेच आहे ज्याला वाटले की देव भूकंपात आहे, वाऱ्यात आहे, अग्नीत आहे. तसेच हे अगदी शिष्यांसारखेच आहे ज्यांनी असे गृहीत धरले की एलियाने स्वर्गातून आग बोलावली तेव्हा ती देवानेच पाठवली होती.

परंतु त्याने वळून त्यांना धमकावले आणि म्हटले, “तुम्ही कोणत्या आत्म्याचे आहात हे तुम्हास ठाऊक नाही; कारण मनुष्याचा पुत्र मनुष्यांच्या जीवाचा नाश करायला नाही, तर त्यांना तारायला आला आहे.” मग ते दुसऱ्या गावाला गेले. लूक ९:५५-५६

जर मनुष्याचा पुत्र नाश करण्यासाठी नव्हे, तर वाचवण्यासाठी आला असेल, तर आपण नाश त्याच्याकडे कसा जोडू शकतो? बायबल स्पष्ट सांगते की सैतान हा नाश करणारा आहे (१ करिंथ १०:१०; तिथे ‘नाश करणारा’ या ग्रीक शब्दाचा अर्थ आहे “विषारी सर्प” असं होतो). तरीदेखील आपण गृहीत धरतो की ख्रिस्तानेच मिसराचे प्रथम जन्मलेले मारले, नादाब आणि अबिहूला जाळून टाकले, कोरहाला जमिनीत गिळले, आणि अश्शूर्यांना मरीने ठार केले. सामान्यतः सर्व संकटे आणि नैसर्गिक आपत्ती देवाकडून येतात असे मानले जाते, आणि म्हणूनच विमा कागदपत्रांमध्ये त्यांना ‘देवाची कृत्ये’ असे म्हटले जाते.

पण देव असा नाही आणि हा धडा आपल्याला शिकणे अत्यावश्यक आहे. जेव्हा योहान गोंधळला, कारण येशू त्याच्या अपेक्षेप्रमाणे म्हणजे जगाचा राजा होऊन सर्व राष्ट्रांवर राज्य करण्याच्या दृष्टीने काही करत नव्हता, तेव्हा त्याने आपले दूत येशूकडे पाठवले, त्याच्या कार्याबद्दल विचारण्यासाठी. योहानाचे शिष्य गेले आणि त्यांनी पाहिले की येशू आजारी लोकांना बरे करत आहे, आंधळ्यांना दृष्टि देत आहे, बहिऱ्यांना कान देत आहे आणि लोकांना शिकवत आहे. ते परत आले आणि त्यांनी योहानाला त्यांनी जे काही पाहिले ते सविस्तर सांगितले.

शिष्यांनी संदेश परत नेला आणि तो योहानला हे पटवून देण्यासाठी पुरेसा

होता की येशूच मसीहा आहे. योहानाला मसीहाबद्दलची भविष्यवाणी आठवली “प्रभू परमेश्वराचा आत्मा माझ्यावर आला आहे; कारण दीनांना शुभवृत्त सांगण्यास परमेश्वराने मला अभिषेक केला आहे; भग्नहृदयी जनांना पट्टी बांधावी, धरून नेलेल्यांना मुक्तता व बंदिवानांना बंधमोचन विदित करावे; परमेश्वराच्या प्रसादाचे वर्ष व आमच्या देवाचा सूड घेण्याचा दिवस विदित करावा; सर्व शोकग्रस्तांचे सांत्वन करावे;" (यशया ६१:१-२). ख्रिस्ताची कार्ये केवळ त्याला मसीहा असल्याचे जाहीर करत नव्हते, तर त्याचे राज्य कोणत्या प्रकारे स्थापन होणार आहे हे देखील दाखवत होते. योहानापुढे तीच सत्यता उघड झाली जी एलियाला वाळवंटात आली होती त्याने त्याला म्हटले, “तू येथून बाहेर निघून जा; पर्वतावर परमेश्वरासमोर उभा राहा.” तेव्हा पाहा, परमेश्वर जवळून जात असताना त्याच्यासमोरून मोठा सुसाट्याचा वारा सुटून डोंगर विदारत व खडक फोडत होता; पण त्या वाऱ्यात परमेश्वर नव्हता. वारा सुटल्यानंतर भूमिकंप झाला; पण त्या भूमिकंपातही परमेश्वर नव्हता. भूमिकंपानंतर अग्नी प्रकट झाला; पण त्या अग्नीतही परमेश्वर नव्हता; त्या अग्नीनंतर शांत, मंद वाणी झाली. (१ राजे १९:११, १२) आणि त्या सौम्य आवाजाने देवाने संदेष्ट्याशी संवाद साधला. त्याचप्रमाणे येशू आपले कार्य करणार होता शस्त्रांच्या टक्करांनी आणि सिंहासन व राज्यांच्या उलथापालथीने नव्हे, तर दया आणि आत्मत्यागाच्या जीवनाद्वारे लोकांच्या हृदयाशी संवाद साधून. (DA 217.2)

मग शमशोनच्या परिस्थितीबाबत काय? न्यायाधीशांच्या काळात इस्राएली जे अविश्वासाच्या संस्कृतीत होते, त्यामुळे देव त्यांच्यामार्फत “दया आणि आत्मत्याग” यांची कार्ये करू शकत नव्हता. देव फक्त घडणाऱ्या घटनांचा तसा उपयोग करू शकत होता, ज्या पद्धतीने सर्वांना शक्य तितका सर्वोत्तम धडा देता येईल आणि तरीही त्यांच्या मुक्त इच्छेचा सन्मान राखता येईल. पलिष्ट्यांनाही फक्त तलवारीची भाषा कळत होती, आणि त्यांनी आपली मने इतकी कठोर केली होती की देव शमशोनापासून त्यांचे रक्षण करू शकला नाही.

जेव्हा पालक किंवा शासक अधर्माला शिक्षा देण्याचे कर्तव्य दुर्लक्षित करतात, तेव्हा देव स्वतः हा मामला हातात घेतो. त्याचे संयम ठेवणारे सामर्थ्य काही

प्रमाणात दुष्टतेच्या साधनांवरून काढून घेतले जाते, ज्यामुळे घटनांची अशी साखळी निर्माण होते की जी पापाला पापाने शिक्षा करते. (PP 728.1)

शमशोनाने केलेली हत्या ही पापच होती. पण तो ज्या विचारसरणीच्या आणि संस्कारांच्या चौकटीत तो वाढला होता, त्या चौकटीत त्याला हे पाप म्हणून ओळखता आले नाही. आजदेखील सैन्यात असे काही ख्रिस्ती आहेत, ज्यांच्या सत्याच्या ज्ञानाच्या पातळीप्रमाणे देव त्यांच्या प्रार्थनांना उत्तर देतो आणि त्यांना मदत करतो. परंतु जेव्हा त्यांना अधिक प्रकाश व सत्य समजते, तेव्हा देव अपेक्षा करतो की त्यांनी पश्चात्ताप करावा, जरी देवाने त्यांच्या जुन्या विचारांच्या चौकटीतून कार्य करून त्यांच्यापर्यंत पोहोचलेले असले तरी. जर तुम्हाला आरोग्याचे नियम माहीत नसल्यामुळे मधुमेह झाला असेल, तर देव तुम्हाला चमत्कारिकरीत्या बरे करू शकतो; परंतु ज्यांना आरोग्याचे नियम माहीत असूनही ते जाणीवपूर्वक तोडतात, त्यांनी चमत्कारिक बरे होण्याची अपेक्षा करू नये. त्याऐवजी, त्यांनी आपले पाप ओळखावे, आणि पश्चात्ताप व क्षमतेची देणगी मागावी.

माणसाचा न्याय त्याला मिळालेल्या प्रकाशाप्रमाणेच होईल, आणि शिक्षा देखील त्यानुसारच ठरेल. (युथ्स इन्स्ट्रक्टर, ८ जून १८९३)

देव आपल्याला त्या सर्व गोष्टींसाठी जबाबदार धरतो, ज्या आपण आपल्या गुणांचा योग्य उपयोग करून साध्य करू शकलो असतो. आपला न्याय आपण जे होणे आवश्यक होते पण झालो नाही, आणि जे करणे आपल्याला शक्य होते पण केले नाही, यानुसार होईल. जे ज्ञान आपण मिळवू शकलो असतो पण मिळवले नाही, त्यासाठीसुद्धा कायमचे नुकसान होईल, जरी आपला आत्मा गमावला गेला नाही तरी. (टेस्टिमोनीज टू मिनिस्टर्स १४६.२)

शमशोनाने अनेकांना ठार केले तरी तो विश्वासाचा नायकच राहतो, कारण त्याचा न्याय त्याने वारशाने घेतलेल्या सांस्कृतिक मानसिकतेनुसार आणि त्या काळातील इस्राएलाच्या अत्यंत दयनीय स्थितीनुसार केला जातो. शमशोनाचे वातावरण क्रूर व कठोर होते. त्याने स्वतः अनेक गंभीर चुका केल्या. तरीसुद्धा, आपण शमशोनाकडून हे शिकतो की चुका केल्याने जरी

भयंकर परिणाम होतात, तरी खरी पश्चात्तापभावना असेल तर शेवटी उद्धार होऊ शकतो. मात्र, त्याला ज्या भयंकर परीक्षेतून जावे लागले, ती किती भीषण होती! अशा परीक्षेची अपेक्षा देव आपल्याकडून करत नाही, आणि त्याच्या आज्ञा आपल्याला अशा निरर्थक दु:खांपासून वाचवण्यासाठी दिल्या आहेत.

किती मोठा बदल झाला त्या व्यक्तीत, जो कधी इस्राएलची न्यायाधीश आणि पराक्रमी वीर होता! आता तो अशक्त, आंधळा, कैदेत, आणि सर्वांत तुच्छ सेवेत उतरलेला! हळूहळू त्याने आपल्या पवित्र बोलावणीच्या अटी मोडल्या. देवाने त्याच्याशी खूप काळ संयम बाळगला, पण जेव्हा त्याने पापाच्या शक्तीला पूर्णपणे शरण जाऊन आपले गुपित उघड केले, त्या क्षणी देव त्याच्यापासून दूर गेला. त्याच्या केसांच्या लांबीमध्ये स्वतः काही शक्ती नव्हती; पण ती त्याच्या देवावरील निष्ठेचे चिन्ह होते. जेव्हा हे चिन्ह वासनेच्या समाधानासाठी त्याने बलिदान केले, तेव्हा त्या चिन्हाशी निगडित असलेले आशीर्वादही त्याने गमावले. जर शमशोनाचे डोके त्याच्या काही दोषाशिवाय मुंडले गेले असते, तर त्याची शक्ती कायम राहिली असती. पण त्याच्या वागणुकीने देवाच्या कृपेचा आणि अधिकाराचा तितकाच अनादर केला, जसा त्याने स्वतः तिरस्काराने आपले केस कापले असते. म्हणून देवाने त्याला स्वतःच्या मूर्खपणाचे परिणाम भोगण्यासाठी सोडून दिले. (साइन ऑफ द टाइम्स, १३ ऑक्टोबर १८८१)

त्याला "स्वतःच्या मूर्खपणाचे परिणाम भोगण्यासाठी" सोडून दिले गेले. आता प्रश्न असा आहे की जर आपण अशा टप्प्यावर पोहोचलो, तर आपण त्याचा अर्थ कसा लावणार? देवाशी आपला संबंध कसा असेल? आपण असा समज घेऊ का की देवाने आपल्याला दोषी ठरवून पूर्णपणे तोडून टाकले आहे? की आपल्या चुका पाहून तो आपल्यावर रागावला आहे? आपण आपला अपराधबोध इतका वाढू देऊ का की, सैतानाच्या आरोपांनी आपला धीर आणि आशा हरवून जाईल? हे लक्षात ठेवा, आपला न्याय आपण स्वतः इतरांवर जो न्याय करतो त्याप्रमाणे होईल (मत्तय ७:२). मग आपण खरोखरच पश्चात्ताप आणि क्षमतेवर विश्वास ठेवतो काय?

शमशोनाला, आपल्या यातना आणि अपमानात पलिष्टी लोकांसाठी तमाशा बनून विचार करण्याची संधी मिळाली. आणि त्याने याआधी कधी नव्हते इतके स्वतःच्या कमजोरीचे आकलन केले. त्याच्या दु:खांनी त्याला पश्चात्तापाकडे नेले. त्याचे केस हळूहळू वाढू लागले जे त्याच्या विलक्षण शक्तींच्या परत येण्याचे चिन्ह होते. पण त्याचे शत्रू, त्याला फक्त बेड्या घातलेला आणि असहाय कैदी समजून, अजिबात भीती बाळगत नव्हते. (साइन ऑफ द टाइम्स, १३ ऑक्टोबर १८८१)

शमशोनाने पश्चात्ताप केला, आणि त्याची शक्ती परत आली; पण त्याला हे स्पष्ट झाले की त्याची दृष्टी परत मिळवण्यासाठी किंवा आयुष्य शांततेत जगण्यासाठी कोणताही चमत्कार होणार नाही. त्याने मान्य केले की तो ज्या दु:खात आहे ते त्याच्या स्वतःच्या कृतींचेच परिणाम आहेत, आणि त्याने आपला विश्वास सोडला नाही. उलट, स्वतःच्या कमजोरीची जाण जितकी वाढली, तितका त्याचा विश्वास अधिक दृढ झाला. त्याला रोमकरांस ५:२०-२१ याचा गाभा समजला.

शिवाय अपराध वाढावा म्हणून नियमशास्त्राचा प्रवेश झाला; तरी जेथे पाप वाढले तेथे कृपा त्यापेक्षा विपुल झाली. अशासाठी की, जसे पापाने मरणाच्या योगे राज्य केले तसे कृपेने नीतिमत्त्वाच्या योगे सार्वकालिक जीवनासाठी येशू ख्रिस्त आपला प्रभू ह्याच्या द्वारे राज्य करावे. रोमकरांस ५:२०-२१

देवाने शमशोनाची शेवटची प्रार्थना ऐकली, आणि तो प्राण देऊन यहोवाच्या गौरवासाठी उभा राहिला पलिष्टी लोकांच्या माशाच्या देव दागोनावर विजय मिळवत (जो प्रत्यक्षात अस्तित्वातच नाही, आणि म्हणूनच त्याच्यावर विश्वास ठेवणे आपल्यासाठी हानिकारक आहे). देवाचे हे वचन पूर्ण झाले की त्याने "पलिष्टी लोकांच्या हातातून इस्राएलाची सुटका करण्यास सुरुवात करील"; पण किती अंधारमय आणि भीषण आहे त्या जीवनाची कहाणी, जी देवासाठी स्तुती आणि राष्ट्रासाठी गौरव ठरू शकली असती! जर शमशोन आपल्या दैवी बोलावणीशी प्रामाणिक राहिला असता, तर देवाचा उद्देश त्याच्या सन्मान आणि उंचीने पूर्ण झाला असता. पण त्याने प्रलोभनाला बळी पडून आपला विश्वासघात केला, आणि त्याचे ध्येय पराभव, गुलामी आणि

मृत्यू यात पूर्ण झाले. (पॅट्रियार्क्स अँड प्रॉफेट्स ५६७.२)

शमशोनाची योसेफाशी तुलना

देवाची योजना पूर्ण झाली, पण ती अत्यंत भयानक रीतीने झाली. शेवटच्या काळात हे आपल्यासाठी एक गंभीर धडा ठरावा. एलेन व्हाईट शमशोनाची तुलना योसेफाशी करतात, ज्याने देवाचा उद्देश पूर्ण केला पण तो सन्माननीय आणि उदात्त मार्गाने केला. जेव्हा योसेफाने देवाच्या नियमाप्रमाणे वागण्याचा निश्चय केला, तेव्हा तो मिसरमध्ये सन्मानाच्या पदावर पोहोचला आणि आपल्या लोकांना मोठ्या प्रमाणावर आशीर्वाद दिला.

योसेफाच्या आयुष्याचा भविष्यातील मार्ग त्या कठीण प्रसंगी घेतलेल्या निर्णयावर ठरला. त्याने शांतपणे स्वर्गाकडे पाहिले आणि उद्गार काढले, “मी हे मोठे दुष्कर्म करून देवाविरुद्ध पाप कसे करू?” अशुद्ध वासनांचा अग्नी त्याने चेतू दिला नाही. देवाच्या आज्ञा आणि देवाची वचने सतत त्याच्या नजरेसमोर होती. त्याला जाणवत होते की सर्वज्ञानी देवाचे डोळे, त्याच्या प्रत्येक विचारापर्यंत पोहोचणारे, हृदयातील गुप्त गोष्टी ओळखणारे, आणि प्रत्येक कृतीच्या मागील हेतूपर्यंत भेदकपणे पोहोचणारे त्याच्यावर आहेत.

शमशोनालाही, आपल्या संकटकाळात, योसेफाप्रमाणेच सामर्थ्याचा तोच स्रोत उपलब्ध होता. त्याच्याकडे योग्य मार्ग किंवा चुकीचा मार्ग निवडण्याची पूर्ण स्वातंत्र्य होते. पण देवाच्या सामर्थ्याला घट्ट धरून राहण्याऐवजी त्याने आपल्या स्वभावातील उग्र वासनांना पूर्ण वाव दिला. त्याची विचारशक्ती बिघडली, नैतिकता भ्रष्ट झाली. देवाने शमशोनाला मोठ्या जबाबदारीच्या, सन्मानाच्या आणि उपयुक्ततेच्या स्थानासाठी बोलावले होते; पण त्याला आधी देवाचे नियम पाळायला शिकूनच राज्य करायला शिकणे आवश्यक होते. योसेफ हा स्वतंत्र नैतिक अधिकार असलेला माणूस होता. त्याच्यासमोर चांगले आणि वाईट असे दोन्ही मार्ग खुले होते. तो पवित्रतेचा, शुद्धतेचा

आणि सन्मानाचा मार्ग निवडू शकत होता किंवा अनैतिकता आणि अधःपतनाचा मार्ग निवडू शकत होता. त्याने योग्य मार्ग निवडला, आणि देवाने त्याची प्रशंसा केली. शमशोनाने, आपल्या स्वतःच्या कृतींनी ओढवून घेतलेल्या, त्याच प्रकारच्या प्रलोभनांमध्ये, वासनांना मोकळा लगाम दिला. ज्यात तो शिरला त्या मार्गाचा शेवट त्याला लाज, विनाश आणि मृत्यू यात झाला. किती मोठा विरोधाभास आहे योसेफाच्या इतिहासाशी! (साइन ऑफ द टाइम्स, १३ ऑक्टोबर १८८१)

शास्त्रांमध्ये अनेक गोष्टी अशा आहेत ज्या समजायला कठीण आहेत, आणि आपला पापी स्वभाव त्या वाचताना स्वतःच्या वासनांची तृप्ती करण्यासाठी चुकीच्या अर्थाने घेतो. अशा प्रकारची उदाहरणे आपण सर्वांनी पाहिली आहेत. सर्वांत सामान्य म्हणजे, मी असे पाहतो की लोक व्यभिचार करतात आणि स्वतःशी म्हणतात की, “दावीदाला क्षमा मिळाली, म्हणून मलाही मिळेल; आणि खरं तर, जगातील सर्वांत शहाणा मनुष्यसुद्धा बथशेबेपासूनच जन्माला आला!” पण आपण विसरतो की त्या पापामुळे दावीदाला किती भयंकर वेदना आणि यातना सहन कराव्या लागल्या, आणि तो ज्या परिस्थितीत जगत होता त्या संदर्भालाही आपण विसरतो. म्हणूनच, आपण त्याचा किंवा इतरांचा न्याय करू नये कारण आपण सर्व पाप करण्यास सक्षम आहोत पण आपण त्वरेने सहानुभूती दाखवावी आणि क्षमा करावी, जेणेकरून इतरांना क्षमा करून आणि त्यांना अनंतकाळच्या जीवनास योग्य ठरवून आपण स्वतःलाही क्षमा करू शकू आणि स्वतःलाही अनंतकाळच्या जीवनास योग्य ठरवू शकू. त्याच वेळी आपण हेही लक्षात ठेवले पाहिजे की पाप आपली हे सर्व करण्याची क्षमता नष्ट करते; ते आपल्याला फसवते आणि देवाऐवजी स्वतःला उंचावण्यास प्रवृत्त करते.

मुलांनो, कोणी तुम्हांला बहकवू नये; जसा तो नीतिमान आहे तसा नीतीने चालणाराही नीतिमान आहे. पाप करणारा सैतानाचा आहे; कारण सैतान प्रारंभापासून पाप करत आहे. सैतानाची कृत्ये नष्ट करण्यासाठीच देवाचा पुत्र प्रकट झाला. जो कोणी देवापासून जन्मलेला आहे तो पाप करत नाही; कारण त्याचे बीज त्याच्यामध्ये राहते; त्याच्याने पाप करवत नाही, कारण तो देवापासून जन्मलेला आहे. ह्यावरून देवाची मुले व सैतानाची मुले उघड

दिसून येतात. जो कोणी नीतीने वागत नाही तो देवाचा नाही, व जो आपल्या बंधूवर प्रीती करत नाही तोही नाही. १ योहान ३:७-१०

या सगळ्यात आपण पापाचे पापीपण ते किती विनाशकारी आहे, आणि ते आपल्या सभोवतालची प्रत्येक गोष्ट कशी विकृत आणि नष्ट करते हे कधीही विसरू नये. आपण आपल्या देवाला घट्ट धरून राहावे आणि नेहमी कृतज्ञ राहावे त्याने आपल्याला दिलेल्या आपल्या पुत्राच्या देणगीबद्दल जो आपल्यात राहून आपले जीवन जगतो. आपण पापापासून पळ काढला पाहिजे किंवा ते जिंकण्यासाठी स्वतःच्या आणि आपल्या सभोवतालच्यांच्या जबाबदारीतून झगडले पाहिजे. आणि जर आपण पापात पडलो, आणि शमशोनाप्रमाणे आपल्या जीवनाकडे मागे वळून पाहिले, तर आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की देवाची दया चिरंतन आहे, आणि आपण देवाकडे शमशोनाला जसा मिळाला तसा देवभक्तीचा खरा पश्चात्ताप मागितला पाहिजे.

कारण ईश्वरप्रेरित दुःख तारणदायी पश्चात्तापास कारणीभूत होते, त्याबद्दल वाईट वाटत नाही; पण ऐहिक दुःख मरणास कारणीभूत होते. २ करिंथ ७:१०

आपला तारणारा ख्रिस्तावर पापाने काय परिणाम केले हे आपण कधीही विसरू नये, आणि हे सदैव लक्षात ठेवावे की फक्त त्याने आपल्याला दिलेल्या आपल्या जीवनाच्या सामर्थ्याद्वारेच आपण कुणीही पापावर विजय मिळवू शकतो.

शमशोनाचा इतिहास हा त्यांच्यासाठी एक गंभीर धडा आहे, ज्यांचा स्वभाव अजून पूर्णपणे घडलेला नाही आणि ज्यांनी अजून सक्रिय जीवनाच्या रंगमंचावर प्रवेश केलेला नाही. आपल्या शाळा आणि महाविद्यालयांमध्ये प्रवेश करणाऱ्या तरुणांना तेथे सर्व प्रकारच्या मनोवृत्तीचे लोक आढळतील. जर त्यांना खेळ, करमणूक आणि मूर्खपणाची इच्छा असेल, जर त्यांना चांगल्यापासून दूर राहून वाईटाशी एकरूप व्हायचे असेल, तर त्यासाठी संधी त्यांना मिळेल. त्यांच्या समोर पाप आणि धार्मिकता दोन्हीही असतील, आणि त्यांनी स्वतःसाठी निवड करायची आहे. पण त्यांनी हे लक्षात ठेवावे “मनुष्य जे पेरतो तेच तो कापतो; जो देहासाठी पेरतो तो देहापासून नाश उगवेल, पण

जो आत्म्यासाठी पेरतो तो आत्म्यापासून अनंतकाळचे जीवन उगवेल.” (साइन ऑफ द टाइम्स, १३ ऑक्टोबर १८८१, परिच्छेद २०)

कारण पापाचे वेतन मरण आहे; पण देवाचे कृपादान आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्तामध्ये सार्वकालिक जीवन आहे. रोमकरांस ६:२३

शमशोनपर्यंत पोहोचणे

अंधकारमय मनांना शिकवण्याची तत्त्वे

जर देव सर्वशक्तिमान आहे, तर मग त्याने इस्राएली लोकांसाठी कनानची भूमी थेट का घेतली नाही, जेणेकरून त्यांना युद्ध करावे लागले नसते?
जर कनान ही वचन दिलेली भूमी होती, तर ती त्यांनी घेतल्यानंतर त्यांचा इतिहास इतका अंधारमय का झाला?
जे लोक त्याच्यावर विश्वास ठेवत नाहीत आणि त्याचा सल्ला ऐकत नाहीत, त्यांच्यापर्यंत देव कसा पोहोचत राहतो? तो त्यांना सरळ तोडून टाकतो काय?

आपल्या मिसरी प्रभावाखालील पूर्वजांशी देवाने कसा व्यवहार केला, याचा अभ्यास करताना आपल्याला महान धडे मिळतात. विशेषतः हे पुस्तक त्यांच्यासाठी आहे ज्यांना आपल्या जिवलग मित्रांशी आणि कुटुंबियांसोबत वागावे लागते, जे आपल्या मते आत्मविनाशाचा मार्ग निवडतात. आपण त्यांच्यापर्यंत कसे पोहोचावे? आपल्या स्वर्गीय पित्याने काय केले असते?